Влада – Радам!

ГОЛОС УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 200 (1200) ♦ Субота, 21 жовтня 1995 року ♦ Ціна договірна

Пікетів немає — працює комісія

З наступного понеділка розпочне роботу спеціальна урядова комісія з вивчення вимог учасників пікетування будинку Кабінету міністрів України, що відбулось у Києві в четвер.

Отримавши таку обіцянку в ході переговорів з віце-прем'єром Анатолієм Кінахом, організатори акції — профспілки працівників машинобудівної та оборонної промисловості — прийняли рішення припинити пікетування, що проводилося з вимогами вжиття заходів щодо стабілізації ситуації в галузі.

(Закінчення на 4-й стор.).

У ЦЕНТРІ — СОЦІАЛЬНА ОРІЄНТАЦІЯ

Уряд розглянув проект Державної програми на 1996 рік

19 жовтня під головуванням першого віце-прем'єр-міністра Павла Лазаренка відбулося засідання Кабінету міністрів України. На ньому було розглянуто проект Державної програми економічного і соціального розвитку України на 1996 рік, який представив міністр економіки Василь Гуреєв. Міністр відзначив, що ключовими напрямами проекту є посилення соціальної орієнтації економіки, створення умов для подальшої макроекономічної стабілізації та сприяння впровадженню структурних зрушень, забезпечення керованості інфляційними процесами. Серед першочергових завдань — подолання платіжної кризи, підтримка вітчизняних товаровиробників, розв'язання комплексу питань соціального захисту населення. Проектом програми передбачено кроки щодо скорочення дефіциту платіжного і торговельного балансів, прискорення змін у відносинах власності, посилення керованості державним сектором економіки. Визначені також основні напрями проведення регіональної економічної політики.

Кабінет міністрів розглянув також проект Прогнозу економічного і соціального розвитку України на 1996—2000 роки, який представив заступник міністра економіки Володимир Науменко. Проект цього документа взято до відома, робота над ним триває.

ЛЕОНІД КУЧМА ПІДТРИМУЄ ІДЕЮ ОБ'ЄДНАННЯ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКОВ

Президент України Леонід Кучма, як повідомив Укрінформ, зустрівся 19 жовтня з членами депутатського об'єднання «За єдину Помісну Церкву». Він підкреслив, що зустрівся з членами новоствореної організації тому, що його глибоко турбує ситуація в релігійному житті нашого суспільства.

Як глава держави, сказав Леонід Кучма, я не маю ні конституційного, ні політичного, ні морального права втручатися в процеси, що відбуваються в релігійному житті. Але як громадянин підтримую ідею об'єднання православних церков України.

Про депутатське об'єднання «За єдину Помісну Церкву» читайте на 4-й стор.

Читайте у суботньому випуску:

ВІТАЄМО БОРИСА ОЛІЙНИКА З 60-РІЧЧЯМ!

«Часом важко бува нам, друже, в цей практичний двадцятий вік»

Давно сказав ці винесені в заголовок слова Божою милістю Поет. Сьогодні йому виповнюється шістдесят. Когось не влаштовує, що він — лівий. А хіба Поети бувають інші? Хіба Шевченко, Франко, Леся Українка не ліві?

(Закінчення на 3-й стор.).

Наша газета у 1996 році стабільно виходитиме п'ять разів на тиждень — тричі на 16 стор., тобто обсягом удвічі більшим, ніж будь-яка з українських газет і при цьому коштуватиме: на 6 місяців — 900 тис. крб; на 3 місяці — 450 тис. крб.; на 1 місяць — 150 тис. крб.

«Голос України» для своїх передплатників-96 провадить лотерею. Розігруватимуться найрізноманітніші товари: мікрохвильові печі, парасольки, стереонавушники, побутові водоочисники «Аквалегія», надувний човен, бібліотечка історичної літератури...

Друзі! Стежте за газетою!

Щотижня у нас збільшуватиметься асортимент товарів для розіграшу лотереї.

Друзі, ви станете учасником розіграшу лотереї «ГУ-96», якщо передплатите нашу газету на 6 місяців. Про умови участі в розіграші читайте пізніше. Стежте за газетою!

Передплата-96

Офіційно

Постанова Верховної Ради України

Про призначення ВОРСІНОВА Г.Т. Генеральним прокурором України

Верховна Рада України **постановляє:**

Призначити **Ворсінова Григорія Трохимовича** Генеральним прокурором України.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м.Київ,
19 жовтня 1995 року.

Постанова Верховної Ради України

Про звільнення Дацюка В.В. з посади Генерального прокурора України

Розглянувши подання Президента України про звільнення **Дацюка В.В.** з посади Генерального прокурора України та на зміну пункту 1 Постанови Верховної Ради України від 21 червня 1995 року «Про підсумки роботи спеціальної депутатської слідчої комісії Верховної Ради України по перевірці діяльності Генеральної прокуратури України» щодо увільнення **Дацюка В.В.** з посади Генерального прокурора України за грубі порушення виконання службових обов'язків, Верховна Рада України **постановляє:**

Звільнити **Дацюка Владислава Володимировича** з посади Генерального прокурора України.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м.Київ,
19 жовтня 1995 року.

Указ Президента України

Про нагородження Почесною відзнакою Президента України

За багаторічну плідну дипломатичну роботу, активну участь у діяльності Організації Об'єднаних Націй та з нагоди 50-річчя її заснування **постановляю:**

Нагородити Почесною відзнакою Президента України Міністра закордонних справ України **Удовенка Геннадія Йосиповича.**

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ,
18 жовтня 1995 року.

Указ Президента України

Про призначення Д.Павличка Надзвичайним і Повноважним Послом України у Словацькій Республіці

Призначити **Павличка Дмитра Васильовича** Надзвичайним і Повноважним Послом України у Словацькій Республіці.

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ,
19 жовтня 1995 року.

У Верховній Раді України

19 жовтня Голова Верховної Ради України Олександр Мороз мав зустріч з представниками громадських організацій, що об'єднують постраждалих від аварії на Чорнобильській АЕС.

На неї були запрошені народні депутати України з комісії з питань Чорнобильської катастрофи, а також представники Мінчорнобилю України.

Під час зустрічі мова йшла про ту незадовільну соціально-фінансову ситуацію, в якій опинились ліквідатори Чорнобильської аварії та постраждалі від її наслідків. Олександр Мороз відзначив, що зустріч відбувається напередодні розгляду Верховною Радою змін до законодавчих актів, пов'язаних з захистом тих категорій громадян, що постраждали від аварії на ЧАЕС.

Голова Верховної Ради, зокрема, наголосив, що парламент не має намірів «погіршувати закони, що стосуються чорнобильців». В той же час він зазначив, що повинні бути позбавлені пільг ті, хто отримує їх незаконно. Ця теза знайшла підтримку у співрозмовників.

Досягнута домовленість, що Комісія з питань Чорнобильської катастрофи разом з Мінчорнобилем за участю «Союзу Чорнобилю України» підготує проект постанови Верховної Ради, в якому були б віддзеркалені усі першочергові заходи, що спрямовані на поліпшення соціального захисту ліквідаторів та постраждалих.

Парламентська хроніка

Забудьте про «телефонне право»

Денне і вечірнє засідання 19 жовтня

Все так до ладу вийшло, що відразу й не визначити: чи то іронія долі, чи то зигзаг удачі. **Парламент на зміну власної постанови від 21 червня про звільнення Владислава Дацюка з посади Генерального прокурора за грубі порушення у виконанні своїх обов'язків проголосував за звільнення Владислава Васильовича за поданням Президента України.**

Далі парламент мав висловити своє ставлення до кандидатури Григорія Ворсінова таємним голосуванням. А поки підраховували голоси, парламентарії вислухали інформацію голови Комісії з питань Регламенту, депутатської етики і забезпечення діяльності депутатів Петра Шейка щодо звертання у Верховну Раду народного депутата Юхима Звягільського.

Петро Володимирович поінформував депутатів, що Юхим Леонідович вважає порушену проти нього кримінальну справу замовленою. З інформації Петра Шейка випливає, що генпрокуратура дала неправдиві дані. Петро Шейко наголосив, що Юхим Звягільський у перші дні роботи виїзної парламентської комісії «категорично відмовлявся від співробітництва з Генеральною прокуратурою, мотивуючи тим, що він не винний і не бажає брати участі у розслідуванні цієї кримінальної справи. Але останніми днями він погодився і висловив бажання швидше завершити цю справу. Тільки він просив, щоб зустрічі відбувалися за межами України».

Депутати взяли до відома інформацію та висновки комісії. Звернено також увагу генпрокуратури на поверховий підхід і порушення Закону про статус народного депутата України та Регламенту Верховної Ради під час підготовки і подання парламентові матеріалів щодо дострокового припинення повноважень народного депутата України Юхима Звягільського. Ухвалено також повернути подання генпрокуратурі на доопрацювання як таке, що не відповідає нормам чинного законодавства, недостатньо мотивоване і яке містить необ'єктивні факти. А Комісії з питань законності і правопорядку доручено забезпечити контроль за ходом розслідування кримінальної справи щодо народного депутата України Юхима Звягільського.

До перерви депутати встигли також прийняти законопроект про державні програми в першому читанні та зняти з обговорення законопроект про податок на майно підприємств, що його мав представляти начальник Головної державної податкової інспекції Віктор Ільїн.

Наприкінці денного засідання було оголошено результати голосування щодо Генерального прокурора. Олександр Мороз привітав Григорія Ворсінова, бажав йому терпіння, успіхів, стійкості в роботі, а також наголосив: «Там у вас є один телефон, по якому іноді дзвонять, так ви його викиньте. І працюйте лише на підставі закону. Я до Дацюка не телефонував за півтора року жодного разу, до Колінько — жодного разу. Прошу, ані ви щодо того, чи порушувати кримінальну справу, чи закривати, ані вам — нехай ніхто не телефонує. Є закон і ви — вища посадова особа, яка забезпечує порядок у державі».

Після перерви пленарне засідання вів перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Ткаченко. Перший заступник міністра фінансів Микола Сивульський представив законопроект про цінні папери і фондову біржу, який депутати прийняли в першому читанні. Перенесено розгляд законопроекту про приватизацію майна державних підприємств у другому читанні. А ось закон про відкликання народного депутата постатейно прийнято у другому читанні. І в ньому, зокрема, враховано, що для відкликання народного депутата його присутність у країні не обов'язкова.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Ще одне «яблуко розбрату»

Ранкове засідання 20 жовтня

Після оголошення запитів та короткої «розминки» народні депутати приступили до обговорення проекту закону про внесення змін і доповнень до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств». Зокрема, останню частину ст. 10 цього документа запропоновано викласти у такій редакції: **«Звільнити від сплати податку на прибуток підприємства, організації та установи громадських організацій і інвалідів республіканського рівня, зареєстровані згідно з чинним законодавством, де інваліди становлять 50 % загальної чисельності працюючих в основному виробництві, і за умови, що зазначені підприємства мають рентабельність не більш як 50 %, не займаються торгово-посередницькою діяльністю і експортно-імпортними операціями (крім тих операцій та діяльності, які спрямовуються на забезпечення власної продукції і її реалізації).**

Після розгляду запропонованих змін і доповнень проект було прийнято як закон.

Далі розпочалося обговорення питань, які не можна було обійти мовчанкою. Зокрема, Указ Президента України від 6 жовтня цього року «Про Національну гвардію України». По суті цей документ став черговим «яблуком розбрату» між виконавчою і законодавчою владами. І знову це сталося не з ініціативи Верховної Ради України.

Як видно із виступів, народні депутати України в основному схиляються до двох варіантів розв'язання цієї проблеми. Перший із них — накладення вето на Указ Президента. Другий — розформувати Національну гвардію України й підпорядкувати її підрозділи іншим силовим структурам нашої держави.

Василь ТУГЛУК.

Все, що вигідно ХТЗ, вигідно і Україні

Павло Лазаренко на Харківщині

В ЗАСОБАХ масової інформації вже повідомлялось про робочу поїздку на Харківщину першого віце-прем'єр-міністра України Павла Лазаренка. Підводячи ж підсумок коротких, але продуктивних ділових зустрічей з тракторобудівниками, працівниками газодобувної галузі, енергетиками, можна з певністю сказати: все, що вигідно сьогодні українським підприємствам — повинно бути вигідно і українській державі.

Навряд чи варто зайвий раз нагадувати, що означає для землеробської України Харківський тракторний завод. За кілька останніх років тут розробили і впровадили у виробництво більше десятка різноманітних машин. Але завод сьогодні ледве зводить кінці з кінцями. Селяни не оновлюють машинотракторний парк через брак коштів. Нинішнього року господарствам України реалізовано всього 600 тракторів. Раніше — близько 13 тисяч щорічно. А 47 же відсотків сільськогосподарської техніки сьогодні, за словами П.Лазаренка, «лежить». Тисячі гектарів орної землі залишаються без обробітку...

Де вихід? На думку першого віце-прем'єр-міністра, необхідно негайно створювати лізингові компанії, стимулювати і розвивати тим самим свою промисловість, зокрема тракторобудування, а не вкладати кошти у розвиток зарубіжних конкурентів. Ми практично вже створили такі компанії, підкреслив П.Лазаренко, але фінансуємо підприємства Росії, Білорусі, закуповуючи у них сільськогосподарську техніку, а своє машинобудування для села губимо.

— Варто додати, що, незважаючи на скруту, досі конвеєр ХТЗ не зупинявся ні на день. Випуск тракторів останнім часом значно зріс. Незабаром розпочнеться серійне виробництво уже відомих спеціалістам ХТЗ-120, а також останніх новинок — сто- і двохсотсильних тракторів. Але заводу потрібна державна допомога.

Не менш важливим залишається й питання енергозабезпечення країни в зимовий період. П.Лазаренко зазначив, що розвиток енергетичного комплексу України неможливий без розвитку власної енергетичної бази. Майже половина всього природного газу, що видобувається в Україні, надходить до магістралей саме з харківських родовищ. Стара Шебелинка, за прогнозами промисловиків, незабаром може відкрити «друге дихання». За даними геологічної розвідки, на глибинах 8000 метрів є значні поклади газу або нафти. Але добувати енергоносії з таких глибин непросто. Знову ж таки потрібні великі капіталовкладення. Та й як показує досвід введення в експлуатацію на Харківщині так званих малих родовищ, залежність України від зарубіжного постачання газу можна вагомо зменшити. Тільки з введенням в дію першої черги нового Юліївського родовища щодоби Харківщина одержує звідти майже півтора мільйона кубічних метрів газу. З введенням найближчим часом другої черги видобуток подвоїться. В цілому ж поточні запаси регіону складають понад 300 мільярдів кубометрів.

— Варто й змінювати самі підходи до придбання і використання енергоресурсів, — зауважив Павло Іванович. — Готується указ Президента, за яким з органів державної влади буде знято обов'язки забезпечувати промислові підприємства енергоресурсами. Енергоресурси будуть купувати ті, хто їх споживає. В той же час всі внутрішні запаси енергоносіїв, зокрема газу, будуть використовуватися на потреби населення. Що дозволить зберегти невисоку ціну.

Харківська область одна з небагатьох, як підкреслювалося під час зустрічей, де виконується державний бюджет майже на сто відсотків. Перший віце-прем'єр — знавець своєї справи. Тому порозумівся з фахівцями, як кажуть, з півслова.

Микола КОСИЙ.

Харків.

На знімку: знайомство з ХТЗ.

БОРИСУ ОЛІЙНИКУ — 60

«Там, де ми відбули, там, де наше відтьохкало літо, забіліли сніги...»

Колеги про Бориса ОЛІЙНИКА

Володимир СЕМИНОЖЕНКО, член постійної Комісії Верховної Ради України з питань науки і народної освіти, академік НАН України:

— Найбільше, що мене вражає в Борисові Олійникові, то це поєднання високого інтелекту з талантом політика. Не випадково, що саме його виступи (таких прикладів у нас багато) істотно впливають на результати голосування з того чи іншого питання порядку денного. Тому хочу передусім побажати ювілярові зберегти оцю врівноваженість, толерантне ставлення до роботи парламенту, зберегти його активність у Національній Академії наук, бо саме на таких людях і тримається вона.

Леонід КРАВЧУК, член Комісії з питань культури і духовності:

— Борис Олійник, я переконаний, відданий українській ідеї, державності, соборності, суверенності. А що стосується його комуністичного світогляду, то це його особиста справа. Я, наприклад, вважаю, що в нас були українські комуністи, які відстоювали суверенність і незалежність України. Тож історія наша цікава. Я бажаю ювілярові бути послідовним, здоровим, талановитим. Бажаю йому бути таким, яким він є, але світоглядно, щоб він рухався ближче до центру.

Петро ШЕЙКО, голова Комісії з питань Регламенту, депутатської етики й забезпечення діяльності депутатів:

— 60 років — це визначна дата в житті кожної людини, тим більше, коли мова йде про Бориса Олійника — відомого поета, політичного діяча. Як депутат він ніби й непомітний в парламенті, але робить дуже корисні справи. Він плідно працює над створенням гідного іміджу України за кордоном. Дуже активно працював у групі, яка готувала питання про вступ України до Ради Європи. Щиро вітаю Бориса Ілліча й зичу йому добра, творчих успіхів.

Наталія ВІТРЕНКО, член Комісії з питань економічної політики та управління народним господарством:

— Борис Олійник справді відома людина, з ним приємно спілкуватися. Я, до речі, знаю його більше як депутата, а не як поета. Мені імпонує, як тонко він вміє проводити свою лінію, але, як кажуть, надто тонко. Міг би діяти рішучіше. Він комуніст. А нині в державі так відверто порушують права людей праці, і мене дивує, що Борис Ілліч поводиться так лагідно. З його досвідом, з його авторитетом йому потрібно рішучіше захищати власні позиції і виборців. 60 років — це не так і багато, щоб відчувати спокій душевний і думати, що хтось все зробить. 60 років для чоловіка — це саме той вік, коли він ще може і вже знає як... Борис Олійник знає, як захистити українську незалежність.

Левко ЛУК'ЯНЕНКО, член Комісії із законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації:

— Я, по-перше, хотів би привітати нашого колегу з ювілеєм і побажати йому доброго здоров'я, енергії і всіляких успіхів у державній діяльності. Борис Олійник перебуває під впливом тої партії, яка в принципі не вчила любити Україну, але він є винятком, бо любить Україну. Я бачу, що Борис Ілліч хоче добра Україні і дуже часто висловлює думки, які закликають до служіння нашій державності. Отже, в ньому триває боротьба двох начал — комуністичного й патріотичного. Гадаю, що він перебуває у перехідній стадії, як і все наше суспільство.

В'ячеслав ЧОРНОВІЛ, голова фракції Народного руху України, член Президії Верховної Ради України:

— Я нічого не маю до існування української Комуністичної партії тому, що треба мати гідних опонентів. Борис Олійник виступає за будівництво Української держави, до того ж він — гарний поет. Знаєте, в концтаборі я навіть на музику самотужки поклав його вірш «Забіліли сніги...» Це надзвичайно гарна річ, я сказав би, епітафія по шістдесятництву. «Там, де ми відбули, там, де наше відтьохкало літо, забіліли сніги, забіліли сніги...» А ідеологія — це така справа. Я хотів би мати достойних ідеологічних опонентів. Борис Ілліч саме підходить мені.

Віктор ПОНЕДІЛКО, голова Комісії законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації:

— Борис Олійник — це людина, яка хоче побудувати справді незалежну соціалістичну державу Україну. Це його ідеал. Незалежну від Заходу і від Сходу. Як депутат це надзвичайно порядна і працелюбна людина. Як політик він для мене є представником народної політики з інтуїцією, з народною мудрістю. Його висновки часто не просто політична оцінка, це — художні шедеври. Він — Поет. І цим усе сказано. Борис Олійник — депутат від Запоріжжя. Він виправдовує довір'я своїх виборців — трудівників Оріхівського району. Хочу побажати, щоб у нас було побільше таких депутатів.

Ігор ЮХНОВСЬКИЙ, заступник голови Комісії з питань науки та народної освіти, академік НАН України, голова парламентської групи «Державність»:

— Борис Олійник ще зовсім молодий чоловік. Що таке 60 років? Я бажаю йому щастя. Я маю до нього ціле послання від ветеранів другої світової війни, де вони бажають йому успіхів, здоров'я, бажають мати чітко виражене національне обличчя, ясне, спокійне, вперте й розумне.

Сергій ПРАВДЕНКО, «Голос України»

«Часом важко бува нам, друже, в цей практичний двадцятий вік»

(Початок на 1-й стор.).

Хтось може собі уявити, що вони б оце зараз оспівували нуворишів, «мерседеси», вілли на п'ять поверхів, холодну броню банків і не бачили злиднів, зубожіння вчителів, шахтарів, музик, селян? Ні, певно, гримнув би Тарас: «Що з Україною робите, правнуки погані!?» Отож. І врешті-решт, ким був за «політичними переконаннями» Син Божий, який вигнав мінял із храму? Тож ким має бути Поет Божою милістю? Або комуністом, або соціалістом чи соціал-демократом. Інше — не для Поета.

Тільки й Борис Олійник — комуніст і інтелектуал, а не безграмотний і голодний більшовик, що з маузером вигрібав зерно в українського селянина. Відчули різницю? Зараз хліб без маузера «купують». За купони. Відчули різницю? А мене влаштовує, що є такий авторитетний комуніст, який розповідає товаришам по партії про Українську державність. Бо його швидше почують навіть ті, хто нічого не читав, крім «Краткого курса истории ВКП(б)».

У цього Поета — почуття і інтелект, афористичність і глибина, іронія і сарказм.

Бачиш, он вони, добре влаштовані,
І за всяких умов — на коні,
Із своїх умебльованих штолень
Пропонують програми мені.

Це про що? Про яку програму? КПРС чи нинішню, восьму за ліком за чотири роки? Написано ж бо тридцять з гаком років тому. От і розбери такого Поета...

А свіжі його рядки читали? В них — пружність молодості і мудрість.

Признайтеся, Борисе Ілліччу: «Скільки їх, од вдоволення сонних, добре вигладжених, як плац, приміряло на стіл кухонний твій легкий романтичний плащ?» Знаємо: нічого у них не вийшло. Хоч і було їх багато. І ще будуть. Вони не знають головного: Поет — то безмірність і велика таємниця.

З днем народження Вас, Борисе Ілліччу!

Довголіття і щастя Вам і у двадцятому, і у двадцять першому віці. І щоб хоч у ньому, двадцять першому, часом легше було нам...

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про нагородження відзнакою Президента України «Орден князя Ярослава Мудрого»

За визначні особисті заслуги перед українською державою в розвитку культури, багаторічну громадську діяльність **постановляю:**

Нагородити відзнакою Президента України «Орден князя Ярослава Мудрого» V ступеня письменника, голову Комісії Верховної Ради України у закордонних справах і зв'язках з СНД ОЛІЙНИКА Бориса Ілліча.

Президент України
Л.КУЧМА.

м.Київ,
17 жовтня 1995 року.

Ювілейний триптих

«Велике бачиться на відстані»

1.

Той, хто любить віршоване слово, шукає "свої рядки" в кожного Поета.

Мамо, вечір догоря.
Вигляда тебе роса.
Тільки ж ти, немов зоря,
Даленіеш в небеса,
Даленіеш, як за віями сльоза.
... Сива ластівко:
Сиве сонечко...

Ці рядки Бориса Олійника — його перепустка на планету Поезія. Із часу виходу першої збірки віршів «Б'ють у крицю ковалі» (1959) він насіяв на ній багато слів. Та сповідальні думки про Матір, — безсумнівно, те, що подолає час. Бо образ її — образ Вічності й Любові.

Він різний був і буде, поет Борис Олійник, замріяний та іронічний, закоханий та протестуючий. Бо переконаний, що

Народ не візьмеш на макуху.
Він зоддаля розрізнить чин:
І хто є син його по духу,
І хто — по духу! — сучий син.

Вони почин
али разом: Василь Симоненко, Ліна Костенко, Іван Драч, Дмитро Павличко, Віталій Коротич, Микола Вінграновський... Шістдесятники! Сьогодні їхні шляхи розійшлися (а може, так і має бути?), бо випало стати на перехрестя світів, ідеологій, культур.

Живить його талант незнищений полтавський дух. Той, що підняв над землею Івана Котляревського, Миколу Гоголя, Олеся Гончара.

2.

Колись Микола Жулинський в статті про Бориса Олійника процитував його ж рядки:

Коли вже народився ти поетом, —
За все відповідай у цім житті.

Ці слова не втратили свого смислу для Бориса Олійника й сьогодні. Він, не вагаючись, говорить різке слово про вчорашнього однодумця, безкомпромісно захищає свій нинішній політичний імідж, відстоює свій юнацький вибір. Сьогодні виднокола його діяльності не лише поетичні, не лише українські.

Ми всі нині різні, то хай єднає нас відданість Україні — незалежній європейській державі, яку будує поет-депутат-академік-комуніст Борис Олійник.

Земле!
З тебе пішов і в тебе вернусь...
І оце-то вже істина.

3.

— Не знаю, коли вони й набігли, ті 60 років!

Лукавство у погляді видає Поета — експромт підготовлений заздалегідь. Чим зустрічає ювілей?

— Виходять книжки віршів і прози, точніше, публіцистики. Остання буде ще гостріша за попередні, що мали полярні оцінки. Яка ситуація в українській політиці? Треба облишити амбіції заради незалежної України.

Колись, згадуючи роки боротьби за самобутність і суверенність, будемо по-різному бачити діяльність кожного, хто причетний до вікопомної справи. Багато нинішніх нібито й значних подій і дискусій тоді будуть просто епізоди, цікаві хіба що ретельному дослідникові історії.

Визначальне в Борисові Олійникові те, що він Поет!

Віталій ГАЙЧУРСЬКИЙ.

У номер

● *Київ*

Пікетів немає — працює комісія

(Початок на 1-й стор.).

Серед заходів, планованих урядом, А. Кінах назвав запровадження економічних методів регулювання фонду споживання, підвищення частки зарплати в собівартості продукції.

Крім того, нині уряд працює над пакетом державних цільових пріоритетних програм, що їх буде подано на затвердження парламенту під час розгляду держбюджету-96.

Віце-прем'єр повідомив, що готується до підписання указ Президента про особливості приватизації підприємств машинобудування.

До кінця року передбачено визначити перелік підприємств, що не підлягають приватизації, тобто визначають економічну та оборонну безпеку країни. За словами прем'єра, під час приватизації найбільших підприємств держава залишатиме за собою контрольний пакет акцій.

З метою скорочення витрат підприємств на утримання соціальної сфери уряд має намір до кінця року забезпечити передання соціальної інфраструктури підприємств галузі місцевим органам влади. Так, місцевим властям плановано передати до 30 % від загального обсягу житлового фонду, до 20 % дитячих установ.

Межа малозабезпеченості поки що попередня

Постанову Верховної Ради про межу малозабезпеченості виконати «фізично» неможливо у зв'язку з браком коштів у бюджеті, заявив на брифінгу в Києві заступник міністра фінансів Володимир Матвійчук.

Уряд вважає, що підвищувати рівень межі малозабезпеченості варто поетапно.

В. Матвійчук висловив думку, що реалізація постанови Верховної Ради України про збільшення межі малозабезпеченості на рівні 4 млн. 800 тис. спричинить «різке, некероване падіння курсу карбованця».

За словами заступника міністра економіки Олександра Яременка, кошти для виконання постанови можна знайти лише шляхом підвищення ставки податків і відрахувань на соціальне страхування. Це, на думку заступника міністра, призведе до того, що підприємства поставлять в такі умови, коли вони не зможуть вижити. За даними міністерства, на сьогодні підприємства України заборгували понад 40 трлн. крб. з виплат заробітної плати.

Кредит тижня

Сергій ВУСАТИЙ, журналіст

На кого ставить зарубіжний інвестор

***ПОВІДОМЛЕННЯ** про те, що судноплавна акціонерна компанія «Укррічфлот» наприкінці жовтня одержить від Європейського банку реконструкції і розвитку перший транш кредиту у розмірі 750 тисяч доларів США, заслуговує на певні висновки і узагальнення.*

Нагадаю, що кредит обсягом 16,5 мільйона доларів США відповідно до підписаної наприкінці вересня угоди надається на 8 років під 8,8 відсотка, а половину його вартості бере на себе Британський Scotland Bank. На думку спостерігачів-фінансистів, угода вигідна обом сторонам, хоч створює одразу кілька показових прецедентів. Передусім кредит свідчить, що діловий Захід воліє інвестувати не лише багатообіцяючі проекти, а кошти спрямовуються на модернізацію українського флоту, і зокрема на будівництво п'яти нових суден типу «Ріка — море», а й на проекти, за реалізацію яких беруться підприємства недержавної форми власності. Не слід забувати, що «Укррічфлот» — перша в Україні приватизована судноплавна компанія. Її приклад мав би переконати деяких перестрахувальників в тому, що велика приватизація залучає в країну великий капітал. А що «Укррічфлот» не дещиця, то про це свідчать близько 300 суден, в тому числі і морських, маршрути яких пролягають по Чорноморському регіону, південному Середземномор'ю і Дунайському басейну. Пов'язувати ж надання такого кредиту з подіями на Балканському півострові доречно тільки до певної міри, оскільки готовність Заходу сприяти розвитку недержавних форм власності не заперечувалась і на річних зборах МВФ та Світового банку нещодавно у Вашингтоні. Звідти головний банкір країни Віктор Ющенко і головний приватизатор Юрій Єхануров та інші привезли звістку не лише про надання третього траншу кредиту, а й принципову згоду Заходу співпрацювати й надалі. Передбачається, що в найближчі два роки тільки по лінії МВФ в Україну надійде близько мільярда доларів США. Але резюме американських банкірів стосовно «ревного проведення економічних реформ» з огляду на хід приватизації можна вважати своєрідним авансом.

В офіційному Бонні, скажімо, до підтримки українських реформ ставляться набагато стриманіше. А коли заходить мова про вступ до ЄС, не забувають при цьому нагадувати про фінансові зобов'язання.

На цьому ж тижні не обійшлося, звісно, і без коментарів від одного потенційного інвестора — Російської Федерації. Від її імені говорили як керівники різних передвиборчих блоків, так і прості смертні кандидати в Державну Думу. Один вів про те, що Борис Єльцин може добитися перенесення термінів президентських виборів, якщо переконає Україну жити білоруським розумом. Другий запевняв російських виборців, що Крим «исконно русская территория», третій — обіцяв, що він притисне Україну борговими зобов'язаннями перед РАТ «Газпром» і «Росконтрактом». Чого сьогодні не почуєш! Але зрозуміло, що звідтдармових кредитів, які Україна одержувала протягом перших двох років своєї незалежності, вже не прийде. За кожен кредитний долар доведеться платити. А ситуація вже така, що через два роки, якщо не розраховуватись за борги вчасно, можна втратити фізичну можливість відповідати за своїми борговими зобов'язаннями. І це ще один факт, який спонукає залучати в країну інвестиції за прикладом АТ «Укррічфлот», якому є сьогодні чим відповідати за кредити і якому вірять зарубіжні інвестори.

Презентація тижня

Виграє банкір-консерватор

***КЕРІВНИКИ** «Юнексбанку» не квапились з презентацією, а заявили про це в повен голос про свою діяльність на терені України, ближнього і дальнього зарубіжжя тільки після того, як переконалися, що до 20 листопада цього року статутний фонд банку зросте до суми, еквівалентної трьом мільйонам ЕКЮ.*

Справді, обороти «Юнексбанку», заснованого два роки тому за сприяння одного з найпотужніших нафтопереробних підприємств України АТ «Кременчукнафтооргсинтез» (35 відсотків акцій), сьогодні справляють на спостерігачів сильне враження — понад 30 трильйонів карбованців. За акції «Юнексбанку» змагаються підприємства Миколаєва, Кривого Рогу, Кременчука, а після презентації на цьому тижні, схоже, до цього змагання підключиться і Київ.

За словами голови правління Бориса Кушнирука, секрет процвітання банку полягає у відмові від високоризикованих операцій і обстоювання консервативних поглядів на поміркований менеджмент. І це до вподоби клієнтам.

Акцент тижня

Україні потрібна єдина церква. Церкві — благочестиві пастирі

Група народних депутатів, що представляють різні регіони України, створили об'єднання «За єдину Помісну Церкву», мета якого — сприяння порозумінню та співпраці вірних отців і владик усіх українських православних конфесій. Події 18 липня виразно показали, що релігійна ситуація в державі залишається все ще невврегульованою і має драматичний характер. Головними причинами цього є духовне розділення народу та надмірна політизація церковного життя. Але навіть розуміння того, що роз'єднаність українського православ'я на кілька гілок має цілком певні історичні пояснення, не може компенсувати гіркоти протистояння в душах віруючих. Із середовища мирян та рядового духівництва лунають перейняті щирою стурбованістю і надією заклики до вищих ієрархів шукати шляхів до діалогу й об'єднання. Адже єднання на християнських засадах і є головним змістом української національної ідеї, однією з вирішальних підвалин духовного і морального оздоровлення народу, гарантом стабільності й поступу України.

— Цілком природно, що на п'ятому році існування соборної Української держави, — підкреслюють у депутатському зверненні 56 членів новоствореного об'єднання, — наш здебільшого православний народ повинен мати єдину помісну церкву з центром у Києві.

З аналогічним закликом до вірних і духівництва звернулися також Українське православне братство та Всеукраїнське товариство політв'язнів і репресованих. Та, на жаль, позиції окремих керівних владик не збігаються з потребами суспільного життя. Від їхніх реагувань на ці заклики, стверджують автори звернень, віє холодом церковного політиканства, дуже далекого від християнської правди.

Особливо непокоїть усіх зацікавлених в об'єднанні українського православ'я те, що на перший план виходить владарювання в церкві, а не служіння їй. А на егоїзмові церковних сановників благородна справа грунтуватися не може.

І все ж... Усе ж процес відродження українського православ'я вже необоротний. Його не зупинити ні навколоцерковними інтригами, ні політиканством окремих ієрархів, ні втручанням третіх сил. Рано чи пізно три православні церкви об'єднаються. Об'єднаються, як сказав світлої пам'яті патріарх Мстислав, на засадах чесності і чистоти перед Богом і людьми.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Скандал тижня

Привілеєве право... залізти до кишені

***В ОДЕСІ** вирують пристрасті, викликані розпорядженням міськвиконкому №884 під назвою «Про здійснення привілеєвого права міської Ради на придбання об'єктів...» Про нього говорять не тільки у сім'ях, трамваях, на ринках і робочих місцях, а й регіональних організаціях політичних партій, рухів, громадських об'єднань. Більше того, керівники аж тринадцяти таких організацій звернулися з листом до Президента України, головний зміст якого можна викласти так: в Одесі вчинено яскравий взірець антиприватизаційної політики, грубо порушуються чинне законодавство, права людини й громадянина.*

Про що ж ідеться у згаданому розпорядженні, чому воно викликало таку реакцію? Про те, коли коротко, що мешканці міста, забажавши продати свої приватизовані квартири, віднині вільно зробити це не можуть, а лиш з відома виконкому. Конкретніше — його служби погоджень у сфері міського господарства, містобудування й дизайну. До отієї служби має бути подана інформація про намір продати квартиру, причому — з описанням вашого майна та умов продажу. А далі міськвиконкомівські чиновники вже здійснюватимуть своє «привілеєве право», тобто прийматимуть рішення:

а/ про придбання вказаного майна до комунальної власності міста;

б/ про відмову міськвиконкому від здійснення привілеєвого права на придбання житлоплощі.

Про що власникові квартири потім видається відповідна довідка.

Тільки в разі відмови міськвиконкому громадянин зможе оформляти замислену операцію через нотаріальну контору — тепер уже з будь-ким, на свій вибір. І ще одне, досить суттєве: за довідку зі служби погоджень власник квартири має заплатити від 25 до 500 доларів, залежно від розмірів квартири.

Що ж, сполошилися й обурилися люди не випадково — вже при першому читанні розпорядження, хоча воно й мотивується благородним бажанням збільшення житлового фонду міськради задля задоволення потреб населення, добре видно його протиправність. Тут справді наявні всі оті порушення, про які йдеться в листі на адресу Президента. До того ж, реалізуючи своє антиправове «привілеєве право», виконкомівські чиновники воліють ще й добряче потрусити кишені громадян.

Полегшено зітхнули лиш після того, як виконкомівське розпорядження дезавуїрував начальник облуправління юстиції Микола Лісогоров. Він дав вказівку одеським нотаріусам не брати до уваги у своїй роботі розпорядження № 884, оскільки воно містить ряд положень, що не відповідають вимогам діючого законодавства і зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян України.

Що ж, оцінка «привілеєвому праву» виконкому дана досить чітка й однозначна. Пристрасті, схоже, мають улягтися.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Чтиво тижня

Перший номер газети «Милосердя»

Її засновник — добродійний приватний фонд Віктора Медведчука.

Віктор Володимирович Медведчук — один з перших і поки що небагатьох меценатів у нашій країні. Президент Спілки адвокатів України та міжнародної адвокатської компанії Бі Ай еМ — людина, яка звикла дотримувати даного слова.

Торік, балотуючись у народні депутати України по Артемівському виборчому округу № 1 м.Києва, Віктор Володимирович добре пізнав життя своїх виборців. На жаль, для більшості з них нужденне. Тоді й пообіцяв, що незалежно від того, стане він депутатом чи ні, допомагатиме тим, хто цього потребує. Так і було засновано добродійний фонд. Інваліди, ветерани Великої Вітчизняної війни, самотні літні люди, багатодітні сім'ї — ось хто знаходить тут і добре слово, і матеріальну підтримку.

Газета «Милосердя» розповідатиме не тільки про діяльність фонду. Написавши до неї, можна отримати юридичні консультації щодо пільг, субсидій, тобто всіх питань, що стосуються повсякденного життя наших громадян.

100 «Шулявок» — це вже дещо

Побачив світ 100-й номер газети «Шулявка», батьки якої Жовтнева райрада Києва і популярна газета «Посредник». «Шулявка» — це назва одного з районів столиці. Її люблять, як в Одесі Молдаванку. І батьки-засновники дали газеті саме це ім'я. І не помилилися. Мешканці Жовтневого та інших районів Києва полюбили «Шулявку», в якій завжди є новини району та міста, програма телепередач, цікаві статті. Особливо подобається газета пенсіонерам, малозабезпеченим — «Шулявка» дешевша за решту видань.

Важко перелічити проблеми, які порушували у всіх 100 номерах «Шулявки». Та те, що вона пише історію одного з районів столиці, можна стверджувати з певністю. І 100 «Шулявок» — це вже дещо для історії та для читачів, які її люблять і чекають.

Євген АРБУЗОВ, головний державний інспектор України з енергонагляду

І Київ може опинитися в пітьмі

Застереження тижня

ЧИ ВІДЧУВАЄТЕ ви, шановні громадяни, холодний подих зими? Гадаю, що так. І вона вже не за горами. Саме тому настав час всерйоз замислитися над тим, як же ми зимуватимемо. Адже тепло і світло в домівках і на підприємствах — це не дарунок природи, а явище рукотворне і залежить не тільки від енергетиків, уряду, а й від кожного громадянина, який мусить платити за електроенергію, але переважно «забуває» це зробити.

Проте витрачає її дедалі більше. Крім того, значна частина споживачів користується пільгами в оплаті за електроенергію. Тільки цей чинник призвів до збитків по Міненерго з початку року в розмірі 7,1 трлн. крб.

Загалом стан паливозабезпечення електростанцій останнім часом значно погіршився, що пов'язане насамперед зі скороченням поставок газу — через неспроможність сплати за нього. За потрібної кількості на місяць понад 1,5 млрд. кубометрів фактично одержуємо лише близько 900 млн. кубометрів газу, а це призводить до додаткової витрати вугілля і паливного мазуту. Тільки за вересень зі складів електростанцій було витрачено близько 360 тонн вугілля. Що вже казати про більш скрутні часи, в яких незабаром опинимося.

Для розрахунків за паливо енергопідприємствам катастрофічно не вистачає коштів. Заборгованість споживачів енергії за нинішній рік зросла в чотири рази, на сьогодні вона вже наближається до 100 трлн. крб., і постійно зростає. В таких умовах енергопідприємства для підтримання своєї діяльності вимушені брати кредити (які також є великим тягарем для галузі) і, зрештою, фактично в подвійному розмірі кредитувати своїх боржників замість того, щоб одержувати кошти від них.

Отже, під загрозою опиняється не тільки нагромадження палива на зимовий період, а й становище станцій, забезпечення їх запасними частинами та устаткуванням, проведення необхідного ремонту для підтримання їх безпечного функціонування. У сільській місцевості взагалі стан електромереж просто жахливий.

Тому Міністерство енергетики вважає, що треба негайно здійснити цілу низку заходів. Поперше, відновити першочерговість розрахунків за електричну та теплову енергію (як це було передбачено торік — в ст.16 Закону України «Про Державний бюджет України на 1994 рік»). По-друге, надати галузі цільову фінансову допомогу в розмірі 30,5 трлн. крб., або довгостроковий кредит для створення запасів палива на зиму. По-третє, Національний банк України має розв'язати питання з пролонгації терміну погашення вже наданих кредитів (12 трлн.крб.) — з четвертого кварталу 1995 року на квітень 1996 року. Крім того, потрібно надати цільовий кредит через 726-й рахунок підприємствам-боржникам для розрахунків за енергію. Нарешті, треба ліквідувати наявну систему пільг для всіх категорій споживачів і замінити їх на грошові субсидії, адресну допомогу малозабезпеченим верствам населення.

Якщо нинішня ситуація й надалі залишатиметься така сама, то взимку Мінenерго вимушене буде від'єднувати цілі регіони. Минулої зими обійшлося лімітами і тимчасовими від'єднаннями, але цього разу ситуація багато серйозніша. Не стануть винятками і Київ та Київська область, адже борг столиці за енергію також перевищив трильйон карбованців.

Лікбез тижня

Валерій ДРУЖЕНКО, журналіст

ДОЛАРОВА ЛИХОМАНКА УКРАЇНІ НЕ ЗАГРОЖУЄ

АМЕРИКАНСЬКИМ долар можна назвати хіба що умовно. Мабуть, він скоріше інтернаціональний, якщо врахувати, що поза межами США знаходиться в обігові 2/3 наявної доларової маси, що включає в себе 380 мільярдів «зелених». Сполучені Штати піднесли світовій громадськості сюрприз, вирішивши обновити свою грошову одиницю. Телеміст, який проходив цього тижня в «Американському домі», де присутні мали можливість поспілкуватися з помічником міністра фінансів США Джоном Хоком і помічником ради з питань справ Федеральної резервної системи Теодором Алісоном, став своєрідним лікбезом для журналістів.

Зміцнення долара новими ступенями захисту розпочали, природно, із «сотки» — улюбленої номінації фальшивомонетників. Поступова заміна старих купюр цього номіналу на нові розпочнеться з наступного року. Ще через рік інший зовнішній вигляд матимуть півсотні. Потім — двадцятки. В той же час старі банкноти, потрапляючи до Федерального резерву від всіляких депозитних установ, виводитимуться із обігу.

Американському платникові податків таке оновлення влетить у копієчку — вартість друкування кожної купюри збільшиться з 4 центів за рахунок введення нових ступенів захисту до 5, і якщо взяти до уваги, що наступного року планується «запустити» мільярд стодоларівок, неважко підрахувати — всі вони обійдуться державі на 10 мільйонів дорожче. Втім, за словами Джона Хока, престиж американської валюти цього вартий.

На думку Теодора Алісона, в українських банків з обміном купюр проблеми повинно бути. Адже вони, за бажання, можуть мати доступ до великої кількості нових банкнот. Долари ввозяться із США до Європи, включаючи й Україну, практично кожного дня.

Звичайно, перша інформація про обмін у майбутньому стодоларових купюр, яка з'явилася в Україні, супроводжувалася легкою панікою. У цьому зв'язку помічник міністра фінансів США особливо чітко підкреслив, що на використання старих купюр немає жодних строкових обмежень, тому не варто поспішати позбуватися їх. До того ж банкноти випуску минулих років аж ніяк не поступатимуться новим у вартісному відношенні. Водночас, незважаючи на це переконання, можна передбачити, що модифікованим «соткам» у нас віддаватимуть перевагу. Втім для тих сорока мільйонів українців, які живуть зараз за межею бідності, ці проблеми навряд чи стануть першочерговими.

Ярослав СЕРГІЄНКО, журналіст

Нагорода тижня

Перший пояс — міністрові

— Подивитися бої чемпіонату світу з кікбоксингу обов'язково прийду, — сказав на прес-конференції, присвяченій цій події, міністр оборони України Валерій Шмаров.

А чемпіонат цей проходитиме в Києві з 23 по 28 листопада. Допомогу в його організації Всеєвразійській і Українській федераціям кікбоксингу надає Міністерство оборони України. На прес-конференції Валерій Шмаров і Андрій Чистов, президент Всеєвразійської федерації кікбоксингу, відповіли на запитання журналістів відносно заключної стадії підготовки до чемпіонату.

Андрій Чистов повідомив, що нарешті до роботи включилися міські власті, від яких залежить рівень прийому гостей чемпіонату. Адже до Києва прийдуть представники 70 країн світу. Це не лише спортсмени та тренери, а й бізнесмени, митці.

Президент Всеєвразійської федерації кікбоксингу вручив Валерію Шмарову Почесний пояс, яким нагороджуватимуть чемпіонів світу.

Фото Сергія ТРЕТЯКОВА.

Свято тижня

ПО-КОЗАЦЬКИ

Нетрадиційно відсвяткували 225-річчя міста запоріжці. «Весела січ» — саме таку назву мало свято, під час якого вулицями Запоріжжя пройшла карнавальна колона аматорів та професіональних артистів. А на площі фестивальній відбувся концерт, де відомі письменники, гумористи та сатирики розповідали про козацькі традиції, історію та сучасність. Вів концерт відомий запорізький поет-сатирик Петро Ребро. Гарна погода, цікаве видовище — все це надовго запам'ятається запоріжцям та гостям міста.

Концерт тижня

«Через ту бандуру...»

і було засновано 1953 року при Львівському товаристві сліпих капелу бандуристів «Карпати». Спочатку це був невеликий колектив, очолюваний Юрієм Данилівим, учнем відомого в Галичині кобзаря Юрія Сингалевича. Сьогодні капела «Карпати» — перший в системі Українського товариства сліпих професійний музичний колектив, у складі якого близько 40 інвалідів по зору.

«Карпати» були постійним переможцем в усіх творчих змаганнях в системі Товариства сліпих, оглядах художньої самодіяльності. «На жаль, працюючи вже у статусі професійного, наш колектив відчуває байдужість з боку Міністерства і обласного управління культури, — каже художній керівник ансамблю, заслужений діяч мистецтв України Юліан Вовк, — нас не залучають до участі в фестивалях, конкурсах чи інших заходах під егідою Мінкультури».

Але колектив працює, удосконалює свою майстерність. У його творчому доробку — не лише традиційний кобзарський репертуар — народні, стрілецькі й повстанські пісні, козацькі думи, а й масштабні музичні полотна — Свята Літургія, духовні твори.

Юліана ШЕВЧУК.

Спорт

Іван ОЗЕРЧУК, журналіст

Футбол

«Шахтар» виграє в гостях

Футболісти донецького «Шахтаря», які не зовсім вдало виступають у чемпіонаті країни, зіграли позавчора пропущений матч у Кіровограді проти команди «Зірка-НІБАС». Гірники здобули мінімальну перемогу — 1:0. Цей гол на 81-й хвилині забив Співак. Цікаво, що на 37-й хвилині кіровоградець Мізенко не реалізував пенальті. На матчі були присутні 12 тисяч глядачів.

Того ж дня проводилися матчі першого етапу 1/16 розіграшу кубка країни. Хутровик — Покуття — 2:0, Гарай — Хімік (Калуш) — 1:0, Галичина — Нива (Теребовля) — 3:1, Газівник — Керамік — 2:0, Паперовик — Поділля — 1:2, Колос — Нива (Миронівка) — 0:6, Десна — Динамо-2 — 0:0 (пенальті — 5:6), Нафтохімік — Поліграфтехніка — 3:2, Металург (Новомосковськ) — Оскол — 1:0, СК Одеса — Металург (Нікополь) — 1:2, Сталь — Шахтар (Макіївка) — 2:1, Шахтар-2 — Авангард-Індустрія — 5:0, Чайка — Динамо (Саки) — 2:0. Матч Ворскла — Зірка-НІБАС — відбудеться в резервний день.

«ЦСКА-Борисфен» (Київ) переміг у матчі 1/32 «Факел» (Варава) —2:0 і тепер армійці в поєдинку 1/16 зустрінуться з черкаським «Дніпром».

Хокей

«Сокіл» відбивався від... своїх

Чемпіонат МХЛ. «Сокіл» (Київ) — «АК Барс» (Казань). 2:2 (0:0, 1:2, 1:0). 0:1 Гунько, 23, 1:1 Шахрайчук, 29, 1:2 Чупін, 32, 2:2 Шахрайчук, 49.

У складі татарського клубу значаться п'ятеро киян: Кудерметов, Савицький, Гунько, Полковников, Бобровников. Двоє останніх з різних причин не грали проти «Сокола». А от троє перших на лід виходили. Причому Гунько кидком здалеку уразив ворота Шундрова. Одне слово, довелося відбиватися від своїх.

Шахрайчукові вдалося встановити рівновагу досить швидко. Але тут же кияни, які мали чисельну перевагу, прогавили контратаку гостей. І все ж, «Соколові» вдалося реалізувати зайвого гравця. Сталося це вже в середині третього періоду. Знову відзначився Шахрайчук. По завершенні основного часу команди зіграли ще й додаткові п'ять хвилин, але взяти гору нікому не вдалося.

А сьогодні (на вулиці Мельникова, 46) «Сокіл» приймає московський «Спартак». Початок зустрічі — о 17.00.

Іван ШПИРНА, голова правління КСП імені Леніна, кандидат сільськогосподарських наук

Кінець... Гапиного яру

У ВЕЛИКІЙ БАГАЧЦІ на річці Псел на колгоспне замовлення будували водорегулювальний шлюз. Потужний екскаватор простягнув ківш за черговою пайкою прибережного мулу і мало сам себе не скинув у котлован. Ніби якась нечиста сила мертвою хваткою тримала його. Коли відкачали водяну каламуть і розчистили пісок, то здивувалися побаченому: перепоною землерийній техніці стала колода мореного дуба завтовшки в кілька обхватів. Доки тривало будівництво, такі знахідки траплялися не раз.

Не вчора те було. Шлюз уже не один рік допомагає нам регулювати повеневі води, заливати майже півтисячі гектарів лук, поливати городину. А ті дуби мимоволі згадуються щоразу, як тільки почую про охорону природи, чи, як тепер кажуть, навколишнього середовища. Яка ж, треба думати, благодатна була природа нашого краю у сиву давнину!

А що маємо сьогодні? Хотіли б ми того чи ні, а кліматичні умови змінюються, на жаль, не на краще. І винуватцями того частіше від природних чинників є ми самі. Бо в погоні за негайною вигодою часто-густо нехтуємо потребу гармонійного поєднання суспільних інтересів з потребами вічних законів природи. За модним нині і таким солодким словом «приватизація» у декотрих господарів вимовляти слово «меліорація», тобто захист родючості грунтів, уже і язик не повертається.

По-іншому підходимо до цього ми. Скільки пригадую, орачам на околиці селища чимало клопоту завдавав Вечерин яр. У пору розтавання снігу та після кожного дощу яром клекотала чорно-бура каламуть — суміш наших хвалених чорноземів. Разом з ними в балку, а далі прямо в річку пливли мінеральні добрива, пестициди, гербіциди та інша отрута. Про вимивання гумусу я вже й не кажу.

Не знаю, доки так тривало б, якби одного разу після зливи до мене не примчався розгніваний землевпорядник Павло Степанович Проколій, добра йому пам'ять, і не поставив питання руба: «Якщо сидіти склавши руки, то через рік-другий верхів'я яру перекриє в'їзд на подвір'я тракторної бригади...»

Коли разом з агрономами обстежили усі угіддя, то нарахували на території господарства 22 «діючих» яри. Кожний з них за рік зростав на 3—5 метрів. А разом з тією чи іншою мірою впливу водної та вітрової ерозії зазнавали більш як дві тисячі гектарів землі. Вдарили на сполох. Замовили проект контурно-меліоративної системи землекористування. Над реалізацією його і працюємо уже понад десять років. За цей час вельми агресивний з численними розгалуженнями Гапин яр на околиці бригадного села Бутової Долини перегородили греблею з водоскидом та іншими належними гідротехнічними спорудами і перетворили його у красивий ставок. Це і місце купання для дітвори, і водопій для худоби, роздолля для гусей і качок та ще багато що. Та за найголовнішу я вважаю протиерозійну функцію ставка.

А загалом завдяки старанням колгоспних лісівників та діловій допомозі школярів у господарстві засаджено, в тому числі на штучних терасах, деревами та кущами 360 гектарів ярів, балок, крутосхилів та інших неугідь. Влаштовано близько 20 кілометрів валів-доріг, які регулюють поверхневі стоки, а також і гальмують ерозію на площі понад 120 гектарів. Не цураємося і такого заходу, як землювання окремих полів.

Що це таке? Під час шляхового та іншого будівництва забираємо верхній родючий шар землі і перевозимо його в розташовану на пісках Малу Решетилівку. Чудовим складником для збагачення грунтів є мул зі ставків та інших навколишніх водойм.

Загалом уже провели землювання майже десяти гектарів пісків, на яких вирощуємо городні та кормові культури. Площа не така вже й велика, але ж наша земля ціни не має! Через те, думаю, гідний похвали і наслідування приклад голови ради ветеранів війни та праці П. Журавля, який щовесни організовує своїх посивілих ровесників на ремонт та садіння нових скверів, алей, висаджування дерев на узбіччях доріг, подвір'ях тракторних бригад, тваринницьких ферм... Цього року на честь 50-річчя Перемоги над фашизмом ветерани висадили більш як тисячу дубів, каштанів, верб, лип, берез, тополь. Садівничий матеріал, як правило, готуємо самі. Точніше, за допомогою школярів, яких заохочуємо збирати жолуді, каштани. Вони охоче беруть участь і в садінні. Крім так потрібних дітям трудових навичок, то — ще й неабияка школа виховання природолюбів.

Одне слово, може, і не всюди встигаємо, але прагнемо, щоб жодний клаптик землі не залишився бездоглядним. Втім, кажу про це не для похвальби. Якраз навпаки. Бо за останні кілька років у господарстві вилучено більш як тисячу гектарів землі під фермерські, садові, городні, дачні та інші ділянки. Як використовується та земля? Хоч вірте, хоч ні, а жодний з нових господарів пальцем не поворухнув, щоб зробити щось для захисту грунтів від ерозії. Дотримуватися сівозмін ніхто не збирається. А засівання поля переважно пшеницею та ячменем є типовим прикладом екстенсивного землекористування.

Не подумайте, що я проти зміни власності. Я за те, щоб передавання землі у приватну власність не зашкодило їй.

Полтавська область.

Віктор СКРИПНИК, «Голос України»

Таємниця мертвого плеса

Чотири надзвичайних ситуації, пов'язаних із забрудненням навколишнього середовища, вразили Вінниччину

Свідками жахливої картини стали мешканці сіл Щуринці Гайсинського та Новоселівка Немирівського районів. Протягом двох місяців плесо Південного Бугу (на відстані близько десяти кілометрів) нагадувало сліпуче дзеркало — близько 150 тонн риби (дані управління екологічної безпеки) спливло на поверхню. Діставшись до Ладижинського водосховища, мертве «срібло» врешті-решт осіло на його дні.

Перша версія масової загибелі риби — вилив мазуту з Ситковецького цукрозаводу (підприємство розташоване неподалік від річки) — не підтвердилася, оскільки лабораторні аналізи не знайшли залишків нафтопродуктів у воді. Водночас спеціалісти управління екологічної безпеки, які працювали безпосередньо на місці пригоди, зіткнулися з дивним явищем.

— Коли рибини, яких діставали з річки, опускали у відро з чистою водою, — каже начальник управління екологічної безпеки Олена Яворська, — вони... оживали.

Лабораторні аналізи підтвердили припущення екологів: риба гинула через відсутність кисню у воді. А ось встановити речовину, що «задушила» річку і все живе в ній, так і не вдалося.

— Обладнання нашої лабораторії, — продовжує Олена Григорівна, — може визначити лише типові забруднення. В даному разі ми зіткнулися з унікальним явищем. Єдине, що можна сказати: до річки потрапила органічна речовина, яка нейтралізувала кисень, причому вона виявилася важчою за воду — першими гинули риби, котрі тримаються дна: сом, судак, щука...

Встановити причину екологічного лиха вінницьким екологам непросто. На місці цього не зробиш, а везти проби води на хімічний аналіз до Києва теж не повезеш, бо власних коштів в управлінні як кіт наплакав. Можливо, таємницю мертвого плеса допоможуть з'ясувати криміналісти — за даним фактом порушено кримінальну справу. Так чи так, але це серйозний привід задуматися над пропозицією вінницьких екологів щодо створення у нашій державі одного конкретного НДІ хіміко-аналітичного спрямування, з яким безпосередньо могли б співпрацювати створені на місцях управління екологічної безпеки.

На жаль, наведений приклад не поодинокий. Так, під час недавнього буревію, що пронісся над Вінницею, річка знову сьорбнула нечистот: 12 тисяч кубічних метрів неочищених стоків умить скаламутили воду. До речі, не кращий стан справ ще на одній водній артерії, що протікає територією області. Міною сповільненої дії для Дністра стали очисні споруди, розташовані на березі річки в Ямпільському районі. І, нарешті, ще одна екологічна біда, розцінена спеціалістами як радіаційна аварія. У Вапнярці адміністрація тамтешнього комбінату хлібопродуктів прийняла рішення про поховання радіоактивних приладів, що містили джерела іонізуючого випромінення. Спершу їх помістили в контейнер, а тоді закопали... на території підприємства. Матеріали за фактами втрати контролю за радіаційними речовинами також передано до прокуратури.

Точить сад не тільки плодожерка

Якщо не вжити належних заходів, через нетривалий час зникнуть унікальні колекції фруктових дерев української селекції у дослідному господарстві біля самої столиці України

Рідко хто, потрапляючи у село Дмитрівку Києво-Святошинського району (це за двадцять кілометрів від Києва), вірить у те, що років 30 — 40 тому тут була, по суті, справжня пустеля. На піщаних безгумусних площах на пні засихали від спеки миршаві колосочки, спікалася картопля, і відділок одного з радгоспів був найвідсталішим.

Невпізнанним стало село через кілька років після того, як ці землі передали Інституту садівництва і за них узялися вчені. Нині дослідно-виробниче господарство «Дмитрівка» Інституту садівництва отримує чи не найвищі в Україні врожаї фруктів та ягід.

Та головне призначення господарства — сприяти вченим у проведенні науково-дослідних робіт. Хоча останнім часом обсяг їх дещо зменшився, все ж вони ведуться. Головні напрями — це окультурення малопродуктивних земель, сортовивчення дерев нашої і зарубіжної селекції, агротехніка вирощування садів — випробування схем розміщення дерев, застосування доз мінеральних і органічних добрив в умовах Полісся на глибоких пісках (а вони залягають тут на глибину до 16 метрів). Служить господарство і полігоном для селекції — виведення нових сортів.

Ще одним славна «Дмитрівка» — тут зібрано унікальну колекцію фруктових дерев, головним чином української селекції. У кількох кварталах ростуть понад 800 сортів яблунь, більш як 300 — слив, 60 — груш, по кілька десятків сортів аличі, абрикосів, малини, смородини, обліпихи, суниці та іншого. Спеціалісти й колектив дбайливо їх оберігають. Колекція має не тільки, так би мовити, музейну цінність. Вона використовується з науковою та практичною метою. Вечні спостерігають, як поводиться той чи інший сорт у цій місцевості, а практики мають можливість отримати з наявних тут сортів саджанці.

«Експонати» цього музею дерев дають уявлення, які неоціненні скарби маємо, скільки чудових фруктів могло б рости у нас. І гірко

стає, коли бачиш у колгоспних і радгоспних садах головним чином «джонатан», «кальвіль сніговий», «ренет Симиренка» та в ліпшому разі ще два-три сорти. Чому не користуємося тим багатством, яке надбали нам батьки наші і діди? Думаю, не лише тому, що у когось кебети не вистачає. Немає грошей. Садівництво, може, як ніщо інше нині, вимагає державної підтримки. Мова йде не тільки про кошти — потрібна більша увага до цієї галузі, надання їй пріоритетності, вирішення законодавчо наболілих питань.

Про що йдеться? Ось наше господарство мало донедавна 1200 гектарів землі, а нині — лише 750: частину забрало лісництво, частина пішла під дачі, забудову приватного сектора тощо.

Значно зменшили закладання садів колгоспи і радгоспи. Отож і садивний матеріал, який ми вирощували, користується меншим попитом. Ми відповідно зменшили площі розсадника (замість 18 гектарів стало 9), тим самим ніби сприяючи занепаду садівництва. Удвічі довелося скоротити кількість працівників, а це значить, що деякі важливі роботи не виконуються або проводяться поспіхом.

Та найголовніша біда — величезні кошти «з'їдає» утримання соціально-культурної сфери: житла, будинку культури, дитячого садка, їдальні, школи. Та це ще дрібниці. Левову частку прибутків витрачаємо на опалення багатоповерхових будинків Дмитрівки, в яких живуть не тільки наші працівники. Гадаю, варто було б якось законодавчо вирішити ці питання, адже кошти потрібні ще й на пальне, добрива, засоби захисту садів, утримання техніки тощо. Коли ж вирішення не буде, господарство може опинитися в банкрутах.

Валерій ВЛАСОВ,
директор дослідно-виробничого господарства «Дмитрівка» Інституту садівництва ААН.

Київська область.

Від редакції. *Прокоментувати факти, про які розповів В. Власов, ми попросили віце-президента Академії аграрних наук **Володимира КРУТЯ**. У такому самому становищі, як і господарство «Дмитрівка», сказав він, перебувають усі науково-дослідні інститути, станції та дослідно-виробничі підрозділи цих установ (до речі, в Україні таких господарств, причетних до садівництва, більше двадцяти). Їм доводиться буквально викручуватися, шукаючи шляхів виходу з кризи, адже коштів, виділених із державного бюджету, не вистачає, до того ж, не все з виділеного надходить за адресою. Отож зауваження директора досить злободенні. Справді, установам і господарствам, пов'язаним з науковою діяльністю, потрібна державна допомога. Нині готується указ Президента, яким, можливо, сфера соцкультпобуту буде передана місцевій владі. Але цього замало — необхідні кардинальніші заходи.*

ВБИЛИ СИНА...

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, «Голос України»

БІДА сталася рік тому. Відтоді голова Лісниківської сільської Ради Києво-Святошинського району Григорій Гнатович Сагач оббиває пороги прокуратур, судів, редакцій. «Я поклявся: доки не доб'юся справедливості — не зупинюся», — каже він. Минає рік, як убили його єдиного сина...

Десь о сьомій вечора зателефонувала невістка: приїжджайте, дуже побили Миколу. Вмить примчав до сусіднього села Кремениіща. В хаті лежав непритомний син, з вух і носа — кров. Поклали його до машини і — на Київ, до лікарні.

Лікарі хитали головами: в Миколи жахливо побита голова, замість потилиці — криваве місиво. «Докторе, а не впаде він з тієї кушетки — такої вузенької?» — запитав у лікаря Сагач. «Та про що ви говорите, він же — вбитий...» — відповів той. Батькові потьмяніло в очах...

Микола прожив ще п'ять днів. Точніше — проіснував, бо так і не опритомнів. Поховали Миколу 21 жовтня, а 29-го народилася в нього донька. Навряд чи зможе колись пояснити їй мати за віщо ж убито батька.

А вбито його було не за великі гроші чи велику ідею. Того дня Микола Сагач, його колишній однокласник Вадим Мироненко, який служить прапорщиком десь на Донбасі, і племінник Мироненка, тепер уже колишній міліціонер Олександр Рибальченко пішли разом на полювання. Повернулися, зайшли до Миколи повечеряти. Випили по чарці. Потім зчинилася сварка: за те, що Рибальченко нібито розпускав про нього негарні плітки, Сагач назвав його «тріплом». За цю «страшну» провину Рибальченко, як довів потім суд, з ним і розправився. Миколу було вбито біля його хати.

До неї вніс його, скривавленого, на руках Мироненко. Він і до Києва їздив, до лікарні. Піклувався, турбувався за долю однокласника? «Вони вбили вдвох, — переконаний Григорій Сагач. — Мироненко бив прикладом по потилиці. А до Києва їздив, щоб дізнатися, чим же все скінчиться...»

Втім, на суді Мироненко проходив як свідок. Рибальченкові присудили 8 років ВТК посиленого режиму, згідно зі ст.101, ч.3 КК України: завдання тяжких тілесних ушкоджень, що спричинили смерть. За версією слідства, Рибальченко вдарив Сагача чоботом у скроню, той упав потилицею на камінь. За переконанням батька загиблого, головною причиною смерті Миколи стали удари прикладом рушниці Мироненка, проти якого, проте, в суді жодних доказів не було.

Можна довго цитувати Григорія Сагача, його невістку Олену, юриста Риму Продайводу, яка відстоювала в суді інтереси потерпілого: всі вони говорять про недоліки слідства, яке провадив слідчий прокуратури Києво-Святошинського району Речицький. Про те, що не було оперативно заарештовано Рибальченка, і він мав змогу переговорити з Мироненком, що так і не було знайдено рушницю Мироненка, не було огляду місця злочину тощо. Але хоч би яке не було слідство, все ж вирок судді Василя Лисенка, за його переконанням, справедливий. Тим більше, що є деякі, так би мовити, пікантні моменти.

Спочатку прокуратура Києво-Святошинського району (прокурор — Василь Федоренко), передала справу до суду, кваліфікуючи її за статтею 101, частина 3 і вимагаючи для підсудного від 5 до 12 років позбавлення волі. Однак (рідкісний випадок) уже під час судового розгляду прокуратура перекваліфіковує справу, розцінюючи дії Рибальченка як перевищення необхідної самооборони і вимагаючи покарання до року ув'язнення. Та все ж суддя Лисенко присудив більше, ніж пропонував (по-новому) прокурор, що теж трапляється нечасто. Але це не все. Після рішення суду районна прокуратура за скаргою адвоката засудженого подає протест, і прокуратура області вирок змінює, відсилаючи справу на дослідування. «Як мені дивитися на таку несправедливість — коли прокурори захищають убивць мого сина?» — так говорить про всі ті перипетії Григорій Сагач.

Над цим можна було б порозмірковувати, але, як і радили нам в обласній прокуратурі, зараз ми цього не робитимемо. Бо триває дослідування: його, внаслідок клопотань Сагача, провадять не в Києві, а робить це прокуратура Бородянського району Київської області (слідчий — Василь Щебетун). Справа, як сказав заступник прокурора області Андрій Негода, надзвичайно делікатна й неоднозначна. Отож зачекаємо її закінчення.

... Вбили сина. Його вже не повернуть жодні суди й прокуратури. Але Григорій Гнатович Сагач вважає, що його батьківський обов'язок — добитися справедливості: «Поки я не доведу, що вони обидва вбили — мені просто не можна ходити по землі». І це його право — вирішувати, як йому в цьому випадку бути.

... Вбили молоду двадцятишестирічну людину, сиротами залишилися двоє дітей. Чому не зашкодили цьому односельчани — а поряд були ж люди, все відбувалося не в лісі, на сільській вулиці? Чому, принаймні, не зашкодив безвинний, як він стверджує, колишній однокласник загиблого Мироненко — міліціонер убивав, а військовик спостерігав? Чому за якесь слово, хай навіть було б воно несправедливе, треба так жорстоко з людиною розправитися? Чому знову на лаві підсудних — працівник правоохоронних органів? На жаль, на ці запитання наше не зовсім здорове суспільство відповіді дати не в змозі. І описана історія для нас — типова.

Вбили сина...

Микола ФЕДОРЕНКО, «Голос України»

«Якщо я маю вину, то не в душі», —

каже звинувачений у кримінальному злочині голова КСП

МАЙЖЕ детективна ця історія має, як і кожний детектив, гострий і оригінальний сюжет, зав'язку і кульмінацію. Очікується, можливо, драматичне продовження. Проте вона — типова для сьогоднішнього села, хіба що сірники для пожежі дістаються з різних коробочок. І, думаю, повчальна...

ЗАРУЧНИКИ

Не треба було церковних дзвонів — чутка якимось дивом сама розлетілася селами й полями, що входять до КСП «Немія» (така назва річки): у райцентрі арештували нашого голову Володимира Білика. З обіду зупинились механізми, затихли трактори на ланах — люди вирішили з'ясувати, в чому річ. А назавтра спозарана загув Лучинець — біля контори зібралися колгоспники, мешканці цього і навколишніх сіл. Ішли пішки, діставалися кіньми. Стояла гаряча, хоча й осіння пора, ще не зібрані поля кукурудзи, буряків, недосіяні озимі, але люди покинули роботу, розпочинаючи, по суті, неоголошений страйк — явище для села рідкісне. Щоправда, серце селянське совісне: колективну худобу вигнали на пашу — корови не винні.

Десь о десятій на шляху, що веде від райцентру, показалися машини — під'їхали голова райдержадміністрації Петро Салюк, прокурор Валерій Вдовиченко, начальник райвідділу міліції Михайло Волошин, яких стривожила звістка про надзвичайну подію. До контори проїхати було неможливо — яблуку ніде впасти. Юрба гула, мов розтривожений вулик. Прибулих оточили, почулися гнівні вигуки:

— Завіщо зачинили голову у такий гарячий час? Ще стільки роботи в полі...

— Що, трапився чесний керівник, який і сам не краде, й іншим не дає, то хочете прибрати?

— Знайшли крайнього нині, а двадцять літ досі, коли господарство доводили до ручки, — не бачили?

Спершу керівники спробували вгамувати схвильований натовп, як кажуть, знаскоку, та скоро побачили, що не вдасться. Тоді пустили в хід логічні переконання, мовляв, за законом Білик має перебувати під вартою — не вплинуло. Люди заявляли: він наш керівник, ми його обирали, випустіть з-під арешту, інакше не випустимо вас із села. До того ж, вину доводить суд, а вам ми не віримо...

Кажуть, спробували було гості виїхати з села машинами — чоловіки підняли задні колеса, щоб не можна зрушити з місця. Кажуть, хтось запропонував викликати опергрупу, щоб визволитися, та розсудливість виявив начальник міліції, попередивши, чим може це закінчитися, коли набирає сили «закон натовпу». Як міг, заспокоював він людей, обіцяючи, що все владнається. Але громада затялася: не віримо, випустіть голову. І висловлювали стільки невдоволення колишнім керівником колгоспу, взагалі управлінською методою, заведеними порядками, що, як розповідав мені потім голова держадміністрації Петро Салюк, йому за останні разом взяті роки стільки не доводилось чути.

Так тривало кілька годин. Нарешті прокурор здався, пообіцявши, що скасує рішення про утримання голови під вартою. Та люди не повірили: їдьте, сказали, привозьте його, а потім ми випустимо всіх із села. Через вузенький людський коридор його провели до машини, але не службової, а якогось місцевого власника, і він поїхав до райцентру Муровані Курилівці. А двох інших гостей залишили в заручниках. До приїзду Володимира Білика...

ПІДМОЧЕНА РЕПУТАЦІЯ

Головою КСП Володимир Білик став у лютому цього року. Тоді, доведені до відчаю, члени колективного сільгосппідприємства зібрали збори, висловлюючи недовіру керівникові Микиті Країлу і вимагаючи зміни керівника.

Село останніми роками справді захиріло. Дороги розбиті, корівники течуть, валяться, кормодвір не впорядкований, кормоцех не працює, тік не накритий, млин зруйнований, олійниця і крупорушка згоріли, а відновлювати їх ніхто не збирався. «Немія» на той час мала 7 мільярдів карбованців боргів, зарплату не видавали ще з серпня 1994 року. Техніка стара, запчастин немає, пальне діставали по чайній ложці.

Звинувачували у всьому, звичайно ж, Країла, отож коли виставили п'ять кандидатур на голову КСП (серед них і колишнього), обрали Володимира Білика.

Новий голова — колишній майор армії, інженер-будівельник за професією, отож, і людьми вміє керувати, і конкретне діло знає, без якого на селі не обійтися. До того ж не прибулець, родом із Лучинця, а останні десять років очолював переробний цех, який, до речі, сам і будував. Отже, вирішили селяни, інтереси села йому будуть не чужі.

І він це довів швидко. Разом із правлінням виробили план дій, який негайно почали втілювати. Заасфальтували тік, обладнали і пустили в дію пекарню, відкрили магазин, де торгують виробленою в себе продукцією за значно нижчими цінами, перукарню, проклали на одній з вулиць водогін. На черзі — млин, але поки що обладнання немає.

Весняно-польові роботи провели на піднесенні, непогано віджнивували, здали державі визначену кількість зерна. Добре вродили бурякові плантації — по 350 центнерів. Кажуть, рідко або й ніколи стільки не мали. У задумі — оновлення садів, розширення переробного цеху, який і так дає чималий прибуток.

Якими зусиллями вдається все це робити, тільки Богові відомо. Доводиться крутитися, діставати, вибивати, виміновати... Але вже в липні відшкодували людям заборгованість у зарплаті. Дещо трудівники отримали зерном, іншою продукцією. Цього літа хоч поїли помідорів, кавунів. Разом з головою сільради новий керівник чим можуть допомагають старим, самотнім, ветеранам війни і праці.

Та не все йшло гладко. То гинули телята й поросята, коли вимикали (для заощадження) світло, то прокисало молоко, то десь пропала солярка, яку мали виміняти на патоку, то раптом вийшли з ладу відразу сім двигунів, бо пальне виявилося з водою.

Найбільше шкоди завдали вересневі затяжні дощі. Неочищене зерно, бо тік не має покриття, намокло й зіпсувалося. Частину його, щоправда, згодували рибі, частину висушили, але втрати виявилися чималі. Отож райпрокуратура і порушила кримінальну справу на Володимира Білика, а через деякий час йому пред'явили обвинувачення з утриманням під вартою як запобіжний захід.

Не беруся визначати правомірність дій прокурора і в тому, чому саме на нього порушено справу, хоча є й інші відповідальні за збереження зерна, й у виборі запобіжного заходу — він керувався законом (але коли знайшлася можливість звільнити голову з-під варти, мабуть, було й не брати?). Тим паче не думаю стверджувати, винен чи ні Білик — то компетенція суду.

Хочу лише зазначити: протягом свого господарювання він чимало встиг зробити для людей, віддаючись сповна роботі. Навіть жити людина не має де — все ніколи вирішити, отож і тулиться із сім'єю у побутовці переробного цеху. Голова райдержадміністрації Петро Салюк зазначив у розмові зі мною, що Білик активно взявся за діло, багато доброго дав господарству та його людям.

І люди це належно оцінили, отож і стали на захист свого керівника. Прокурор району Валерій Вдовиченко прикро казав:

— Коли вже під вечір Білик приїхав у село , люди зустріли його оваціями, вигуками «Ура!», уявляєте?

Тоді ж було проведено загальні збори членів КСП «Немія». На них прийняли таке рішення. Не визнавати постанови прокурора району про усунення Білика з посади керівника

КСП, бо це вирішує його колектив; винним відшкодувати моральні збитки, заподіяні Білику утриманням його під вартою, а також збитки КСП у 160 людино-днів за робочий день, коли було спровоковано страйк. Знову ж таки, не оцінюватиму такого рішення з точки зору законності — вона дещо сумнівна. Але тут яскраво проявилося ставлення колективу до свого керівника.

... А наступного дня спозаранку загули трактори, стали до роботи механізми. З подвоєною енергією працювали люди, прагнучи надолужити прогаяний, такий дорогий для них час. З енергією — і з вірою у свої сили, в існування справедливості.

ЗАЛИШЕНІ НАПРИЗВОЛЯЩЕ

Історія, як казав і раніше, на цьому не закінчилася. Якщо порушено кримінальну справу, то буде суд, буде його рішення. Проте варто зауважити, що випадок і події, котрі сталися у «Немії», мають під собою глибоке підгрунтя. Арешт голови — то лише привід, а причина — в іншому. Останнім часом держава, звертаючи все на ринок (якого і близько немає на селі), відвернулася від виробника найціннішого, що є в країні. Нікого не цікавить, чим колгоспник орати, сіяти, збирати, доїти, куди дівати вирощене й вироблене. Техніка виходить з ладу, а на її місце нічого не надходить — дороге і нізвідки. Німецьке, польське, голландське обладнання — мізер з того, що потрібно. Набила оскомину тема про неплатежі за здану продукцію, про нестачу пального, якого на всіляких АЗС, бензовозах — хоч залийся. Колгоспи поволі повертаються до коней, кіс, серпів, навіть волів. Буряки витягують руками, копають лопатами, і це тоді, коли найближча до нас Європа вже забула про них, як і про сапу. Колгоспники звикли жити без грошей, без газу, потроху відвикають від електроенергії, яку заощаджують, чомусь відмикаючи її у найнезручніший для селян час.

Занепадає культура на селі, захиріли магазини, де нічого не купити, ледь животіють школи, дитсадки. Селяни все те терпляче переносять, поки що масово не страйкують, як шахтарі чи навіть учителі. І якщо вже трапляються випадки страйків, то це — дуже серйозний симптом. А приводом до цього може бути що завгодно — глибинна причина спонукає до протесту, до його вияву.

А коли так, то згодом село стане давати ще менше, хоча й нині виробництво в ньому постійно падає. У цьому самому КСП «Немія» нинішньої осені посіяно значно менше озимих, ніж було торік. А все тому, що не було пального, не мали чим сіяти, немає чим підживлювати навесні...

І якщо є вина Володимира Білика в тому, що сталося, то лише зовнішня. «Я маю вину, але не в душі», — каже він. Таких, як він, господарів, чимало з'явилося нині в Україні. Їм потрібна підтримка, але за принципом: не вчіть нас жити — краще допоможіть матеріально. Та про це лише говорять — багато і натхненно. А діла — жодного. Втім, село часто й не просить дарунків — просить тільки вчасно з ним розрахуватися. Та ще — встановити нарешті паритет цін, щоб, скажімо, вартість літра знежиреного кефіру не була в 7—8 разів вища за літр свіжого, 5—6- процентного молока. Не буде цього — хирітиме село. А хліб їдять усі: урядовці й робітники, бізнесмени й державні службовці, інтелігенти і банкіри... Отож варто згадати, як той хліб з'являється на столі. Інакше він незабаром залишиться порожнім.

Вінницька область.

Скандал

ВІЛЛІ КЛАСА ДО СУДУ?

АФЕРА «Агуста» і причетність до цього політичного скандалу найвищого політичного керівника НАТО Віллі Класа — знову в центрі уваги.

Суть скандалу в тому, що кілька років тому бельгійський уряд придбав на озброєння свого війська вертольоти від італійської компанії «Агуста». Причому, придбали вертольоти «Агуста» всупереч рекомендаціям військових експертів, які стверджували, що гелікоптери «Агуста» поступаються за військово-технічними характеристиками вертольотам інших компаній — французькому «Міражеві» та німецькому «Мессерові», які також були представлені на конкурс для їх продажу бельгійським Повітряним Силам. Однак, кому належатиме контракт, вирішив хабар від італійської компанії «Агуста» у розмірі більш як півтора мільйона доларів США.

Тоді, коли відбувалася ця брудна фінансово-політична операція, нинішній Генеральний секретар НАТО Віллі Клас займав посаду міністра економіки Бельгії. І тому Генеральний прокурор Королівства Бельгія стверджує, що він має підстави і відповідні факти, які вказують на причетність Віллі Класа до хабарництва у справі «Агуста». Тривалий час Генерального секретаря НАТО Віллі Класа досить нелегко було притягнути до судової відповідальності.

Цьому заважав дипломатичний імунітет генсека НАТО. Однак схоже, що скандал, який журналісти вже охрестили Віллігейт, набирає свого кульмінаційного моменту.

Як стало відомо кореспонденту Укрінформу, акредитованому при НАТО, днями спеціальна парламентська комісія, що була покликана вивчити досьє справи «Агуста» і причетності до неї Віллі Класа, ухвалила рішення про позбавлення Віллі Класа дипломатичної недоторканності і постання генсека НАТО перед судом. Чи погодиться з цим рішенням сесія парламенту, стане відомо наприкінці цього тижня. Однак вже незалежно від того, чи доведе суд причетність Віллі Класа до хабарництва, функціонери НАТО неодноразово натякають брюссельським журналістам, що у верховному політичному керівництві Північно-Атлантичного союзу відбудуться зміни. Але хто ж стане правонаступником генсека НАТО Віллі Класа? Із відповіддю на це запитання доведеться ще трохи зачекати.

Ми запевнили Європу, що не переслідуватимемо комуністів, кадебістів, не каратимемо смертю. І ще багато в чому...

ТРИ ДНІ минулого тижня в Києві працювала делегація Комітету з правових питань та прав людини Парламентської Асамблеї Ради Європи. Як відомо, наприкінці вересня ПАРЄ рекомендувала Україну до вступу до Ради Європи, висловивши ряд зауважень, зокрема, з приведення законодавства у відповідності до європейських стандартів. Чи не найбільше це стосувалося судочинства і прав людини. Наша держава взяла на себе зобов'язання неухильно виконувати всі приписи РЄ.

І от незадовго до офіційного прийняття України до Ради Європи Комітетом міністрів цієї організації до нас приїхав контролер — делегація юридичного комітету на чолі з його головою пані Ліді Ер. Контролер суворий, вимогливий, принциповий. Але ж і справедливий. Під час зустрічей, а їх було багато — з членами постійних Комісій Верховної Ради — з питань прав людини, нацменшин і міжнародних відносин, правової політики і судово-правової реформи, спеціалістами у справах національностей, міграцій і культів, представниками неурядових організацій — запитання членів делегації були жорсткі і безкомпромісні, бо, як заявила пані Ер, документи вони вже бачили, а нині хотіли б почути від безпосередніх учасників подій, яка насправді ситуація.

І якщо проблеми з становищем нацменшин, депортованих народів у нас більш-менш розв'язано або розв'язуються, то на ситуації щодо справ церков, цього важливого інструмента демократії, Україна явно спіткнулася. Бо, хоч представники конфесій, які прийшли на зустріч, і говорили кожен про те, що йому болить, однак проблеми у них виявилися спільними: незважаючи на те, що прогрес у відносинах з державою безперечний, та остання не бажає розлучатися з церковним майном, що дісталося їй після експропріації 1917 року, тяжіє у своїй любові до певної категорії церков, інші залишаються у пасинках. Видається, що проблема ця не буде розв'язана не тільки в найближчому, а й у неосяжному майбутньому.

Не менш складно було переконати гостей у тому, що в нашій країні все робиться для того, щоб українське законодавство відповідало вимогам ПАРЄ. І якщо, скажімо, на запитання про те, чи в Україні переслідуватимуться комуністи і кадебісти, міністр юстиції Сергій Головатий відповів однозначно: «Ні», — то інше запитання — про мораторій на смертні вироки протягом трьох днів зустрічей «зависало» в повітрі. Склалося враження, що візаві чи то не «помічають» його, чи то просто вперше про це чують.

Члени постійної Комісії з питань правової політики і судово-правової реформи говорили про що завгодно, але обминали цю тему. І хоч голова Комісії Володимир Буткевич і навів приклади соціологічного опитування щодо скасування смертної кари, які не дають приводу для оптимізму: лише 5 відсотків населення і 2 відсотки працівників правоохоронних органів висловили своє «за», однак він заявив при цьому, що політичні лідери готові її скасувати вже нині.

І лише під час зустрічі з представниками неурядових організацій міністр юстиції Сергій Головатий зробив заяву, яку журналісти назвали сенсаційною: «В Україні тимчасово не виконуватимуться смертні вироки. Вони не виконуються вже з вересня 1995 року». Це рішення, за словами Сергія Головатого, прийняло керівництво країни.

Може, й прийняло. Тільки як це можливо, щоб воно приймалося келійно? Адже зміни в законодавстві може робити лише Верховна Рада. Чи її цього разу ми так намагалися догодити Європі й переконати її представників у своїй «європеїзації», що й про сором забули?

Так, ми будуємо правову державу, здійснюється гуманізація її законів: 12 статей уже викреслено з числа «смертних», але всьому свій час. Та й чи готове суспільство до такого кроку — не лише до скасування смертних вироків, а й до введення мораторію на них?

Невідомо, яких висновків дійшли члени Комітету з правових питань і прав людини ПАРЄ, адже, за правилом, звіт про роботу не може бути обнародуваний, перш ніж його затвердить Комітет міністрів РЄ. Але відомо, що незалежно від того, буде він позитивний чи ні, Україну приймуть до Ради Європи, бо, як сказала пані Ер кореспондентові Укрінформу, ще не було випадку, щоб Комітет міністрів з тих чи інших причин не схвалив рекомендацію Парламентської Асамблеї щодо вступу країни до РЄ.

Тож контролери поїхали, а наші проблеми — без прикрас — залишилися з нами. І розв'язувати їх слід без спорудження «потьомкінських» сіл. Бо, як відомо, жити в них неможливо.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Звідусіль

Автомобіль, який живиться смогом

КОРПОРАЦІЇ «Енгелхард» і «Форд мотор» розпочали спільні випробування автомашин з радіаторами, які, як стверджують їхні конструктори, «поїдають смог».

Головне джерело такого смогу — вихлопні гази автотранспорту. Перша корпорація розробила каталізаторну систему «Премєйр» для радіаторів, а друга — надала приблизно тридцять машин, на яких встановлено новинку.

Випробування, як повідомила кореспондентові ІТАР—ТАРС Деніз Ленсі, представниця корпорації «Енгелхард», триватимуть 9 місяців як на території Північної Америки, так і Європи, Азії, а загалом — у десятках країн. Результати аналізуватимуть за такими параметрами, як ефективність і довговічність каталізатора, його дію на традиційні функції радіатора, технічні аспекти конвеєрного виробництва винаходу та його вартість.

«Ми розпочали дуже масштабну й активну програму науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, — сказав журналістам Лу Росс, заступник голови ради директорів «Форд мотор». — Разом з «Енгелхард» ми ставимо за мету розпочати комерційне виробництво доступної споживачам за вартістю системи знищення смогу для автомашин». За словами голови ради директорів «Енгелхард» Оріна Сміта, автори винаходу хотіли б, щоб системи «Премєйр» використовували на автомобілях усіх марок в усіх країнах світу.

До «родинної сварки»

На архівній фотокартці — Саддам Хусейн (праворуч) та його зять Хусейн Камель Хасан, що втік до Йорданії.

Високопоставлений військовик, міністр, глава військово-промислової комісії, він протягом багатьох років керував створенням у країні зброї масового ураження і в деталях знав усі найсекретніші аспекти озброєння Іраку.

Фото з журналу «Шпігель»

З життя зірок

На знімку: Елізабет Тейлор та її найбільше кохання Майк Тодд, що загинув у авіакатастрофі 1958 року. Це була єдина людина, з якою вони були на рівних.

Фото з журналу «Нешнл Інквайрер».

Приватні «вуха» цікавляться політикою

ПРИВАТНЕ детективне бюро «Сія», проти якого поліція безпеки Естонії порушила кримінальну справу, підслуховувало телефонні розмови провідних естонських політиків.

Під час обшуку в бюро агентства було знайдено записи телефонних розмов прем'єр-міністра Естонії Тійта Вяхі, міністра внутрішніх справ Едгара Савісаара та інших політиків. Про те, що в бюро було таємно зроблено записи розмов політиків, повідомив голова парламентської комісії з контролю за діяльністю поліції безпеки Вахур Глааве. Проте він не міг сказати, за чиїм розпорядженням приватне детективне бюро записувало розмови естонських політиків.

Ув'язнені, об'єднуйтесь!

ЯК ПОВІДОМИЛО агентство «Подія-Іпринда», у Тбілісі відбулася прес-конференція членів Співдружності ув'язнених.

Зазначалося, що ця організація стала членом Міжнародної організації ув'язнених під егідою ООН, котра має свої представництва більш як у 100 країнах. Промовці говорили про нестерпні умови в грузинських в'язницях, про часті захворювання ув'язнених, зокрема на туберкульоз і венеричні хвороби.

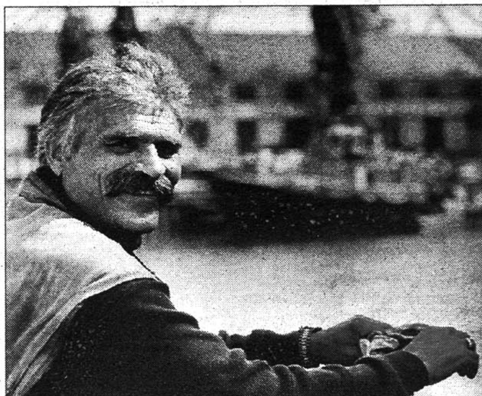
Мета організації — допомога ув'язненим у галузі захисту прав людини, в поліпшенні умов утримання у в'язницях і колоніях. Таку роботу товариство здійснюватиме спільно з міжнародною організацією з реформи в'язниць.

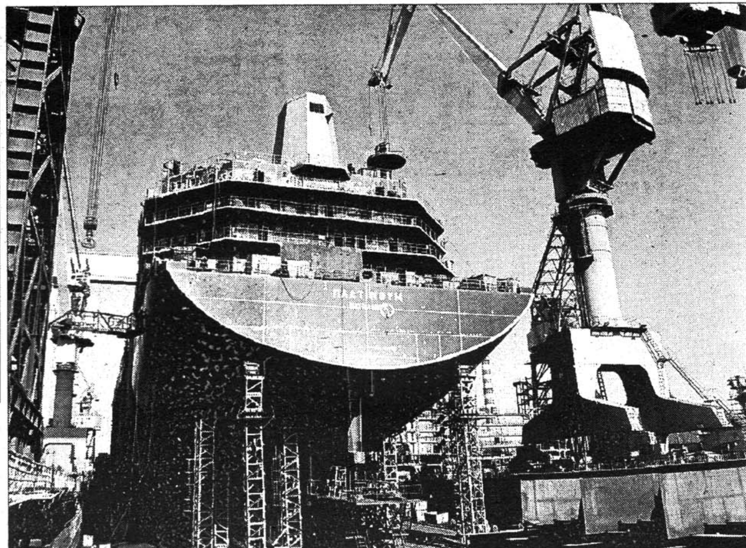
На закуску

Страви з бананів: кекс з геркулесом

Приготуйте: 200 грамів пшеничного борошна, 200 грамів борошна для млинців, 210 грамів геркулеса або висівок, 1/4 чайної ложки харчової соди, погашеної оцтом, 5 грамів кориці, 3 розім'ятих банани, 30 грамів цукру, 80 грамів олії, 2 яйця, склянку молока.

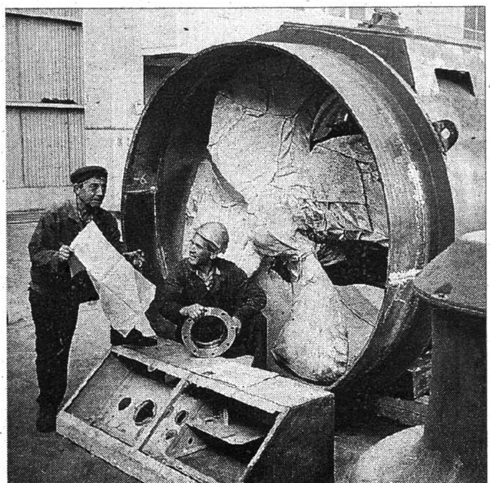
Змішайте обидва види борошна з геркулесом або висівками, додайте корицю та цукор. Збийте у кухлі яйця, додайте молока, соди, трохи збийте та змішайте з бананами й основною масою. Утворену суміш вилийте на гарячу сковороду, збийте ложкою та поставте у духовку на 20—25 хвилин, не забувши перевернути.

Кораблі й люди

У музеї Чорноморського суднобудівного заводу можна годинами стояти біля моделей кораблів, споруджених на його верф'ях. Не буде перебільшенням, коли скажу, що це — історія українського суднобудування. Історія, якою можна пишатися. В кожне із суден корабели вкладали не тільки свою професійну майстерність, а й душу. Недарма судна, що зійшли зі стапелів Чорноморського суднобудівного заводу, вважають найнадійнішими в світі.

Саме ця обставина стала вирішальною для грецької фірми, яка підписала з заводом контракт на будівництво серії танкерів.

Корабели Миколаєва, незважаючи на всі труднощі з поставками комплектувальних деталей, обладнання, за чітким графіком виконують усі операції. Один із танкерів «Kriti amethyst» уже добудовують біля заводського причалу і до кінця року передадуть грекам, а його місце займе наступне судно, що стоїть ще на стапелі.

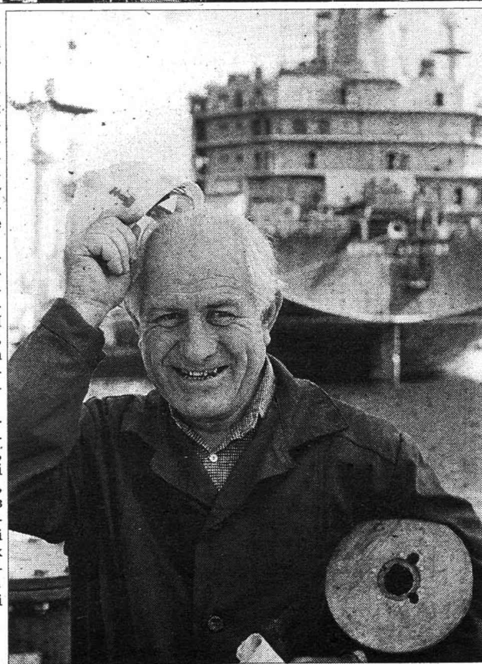
Ці замовлення, за словами генерального директора підприємства І. Овдієнка, дали змогу Чорноморському суднобудівному заводу вижити в період конверсії. І люди, які працюють на заводі, переконані, що не страйками та ультиматумами вони можуть добитися поліпшення життя, а лише працею.

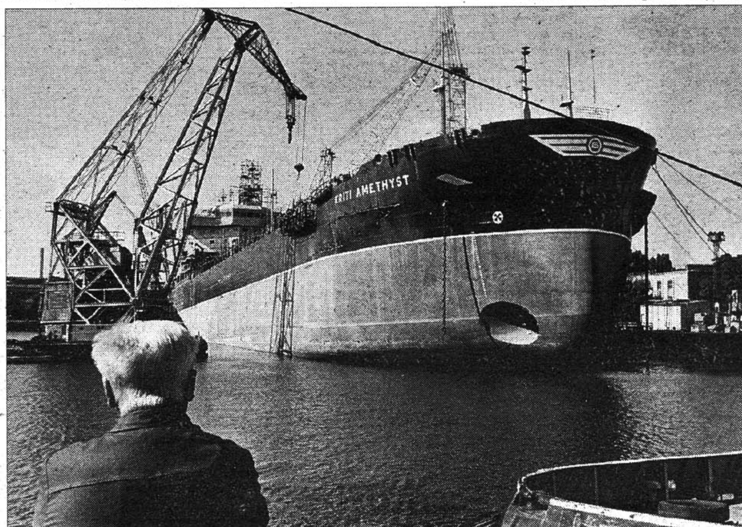
А працювати корабели Миколаєва можуть. Це може підтвердити ветеран праці Юхим Батхін, який працює на заводі 38 років, і судовий маляр серб Бошко Спаїч, який приїхав до Миколаєва з Югославії, і Леонід Мар'яновський з Миколою Фоміним, які монтують один із найскладніших вузлів танкера — підрулювальний пристрій.

Такі люди вкладають у кораблі душу.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

Фото Олександра КРЕМКА.

Юрій ЖДАНОВ: «Світлана Аллілуєва – мати моєї дочки»

***ПРОПОНУЮЧИ** читачам інтерв'ю з сином відомого діяча радянської історії, соратника Йосипа Сталіна Андрія Жданова Юрієм Ждановим, можна, на мій погляд, мати лише одну мету — доповнити відомі факти. Наш час — епоха не лише складних перемін, а й глибокого аналізу історії та сучасності. І нова інформація, й особливо об'єктивна, про, здавалося б, досить відомі події і діячів допомагає наблизитися до істини.*

Енциклопедична довідка

Жданов Юрій Андрійович (народився 1919 року), хімік-органік. Член-кореспондент Російської Академії наук, професор. Голова Північно-Кавказького наукового центру вищої школи, з 1970 року. З 1957 по 1987 рр. — ректор Ростовського державного університету. Основні праці в галузі хімії, філософії, природознавства.

— Юрію Андрійовичу, як колишній студент керованого вами університету хочу додати, що ви — автор цікавих новел, байок, піаніст-аматор. У наш важкий час не сидите склавши руки, берете активну участь у житті міста, що стало рідним. Нещодавно вийшов у світ редагований вами новий журнал «Научная мысль Кавказа», який опублікував, зокрема, нові документи про життя і творчість Михайла Шолохова. Тут оприлюднено Заяву ректорів вузів Північно-Кавказького регіону і Нижнього Поволжя «Про події на Північному Кавказі», де засуджено насильницькі методи у розв'язанні чеченської кризи.

— Так, усе правильно. Можу лише уточнити, що я отримав освіту в Московському університеті. Крім Російської Академії наук мене обрано ще в сім інших академій. Одна з них — Академія гуманітарних наук. Річ у тому, що я займаюся і проблемами історії та теорії культури. До речі, першу таку кафедру в колишньому Союзі було відкрито саме в Ростовському університеті. Займаємося і проблемами екології. Створили математичну модель екології Азовського моря, що стосується й України. Ми широко співробітничали з науковцями України, зокрема з Донецьким науковим центром. І нині ці зв'язки не перериваються.

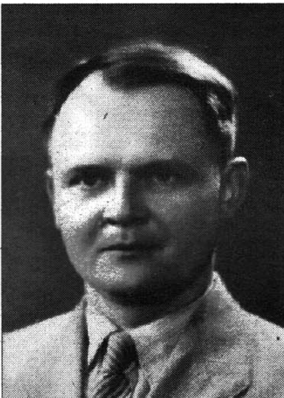
— У нашій розмові ми не можемо обійти тему вашої родини, особливо не можемо не згадати вашого батька. Адже Андрій Олександрович Жданов свого часу визначав ідеологічне обличчя СРСР, був одним з попередників Михайла Суслова.

— Гадаю, ваше порівняння неадекватне. Йдеться про різні періоди історії, різних діячів. Що ж до мого батька... По-перше, син батькові не суддя. Це тільки в нас, на жаль, люди, котрі втратили моральні принципи, засуджують батьків. Це неприпустимо. Ніде в світі цього немає.

Ви сказали про діяльність мого батька в останній період його життя. Років зо три він і справді займався питаннями ідеології. А чим займався до цього? Чомусь про це не говорять нині. А на його плечі лягла важка робота в Нижньому Новгороді — це передовсім будівництво автозаводу, який діє й досі. А він там займався всім: питаннями і культури, і промисловості, і сільського господарства. А Ленінград? За його участі розвивалося це місто на Неві, Балтійський військовий флот. А оборона Ленінграда? І, головне, — блокада! Найжахливіше. 900 днів! Чому батько помер у 52 роки? Він переніс в обложеному Ленінграді два інфаркти.

— Сучасні публікації про те, що в блокадному Ленінграді керівництво міста жило, як на курорті, — брехня?

— Не просто брехня. У нас нині багато, особливо в засобах масової інформації, людей, які знаходять радість у тому, щоб якомога більше перекрутити минуле. Так, це був трагічний час. Було зроблено багато помилок. Я ось що скажу: жодних розкошів у блокадному Ленінграді не було. Батько взагалі жив дуже скромно. І, відверто кажучи, нам нічого не залишив. Крім своїх старих костюмів. Ні дач, ні автомашин! Це люди мають знати.

Я вдячний своєму батькові багато за що. За те, що він приохотив мене до хорошої загальнолюдської думки. У його бібліотеці я читав і Вольтера, і Дідро, і Гельвеція, і Гегеля. Це по-перше. По-друге, це була людина, в якої не було особистого інтересу. У нього був лише інтерес суспільства, лише інтерес народу. І, причому, народу в широкому розумінні, не лише російського. Нині багато хто просто не знає, що батько навчався у Тбілісі. З Грузії він привіз любов до Кавказу, легенди й пісні Грузії. І Шота Руставелі в нашому домі був у перекладі Бальмонта, Заболоцького і грузинських перекладачів. Він дуже любив культуру Сходу, культуру Грузії, з якою зіткнувся. Не слід забувати і про його українське коріння. Він народився в Маріуполі. Це не могло не позначитися на його світогляді. Через батька я перейняв глибоку повагу до України, до її культури. Українські пісні завжди лунали в нас удома. Я й тепер можу грати й співати українські пісні, коли хочете. До того ж вашою рідною мовою.

— Невже заговорите українською мовою?

— Так. «У Києві на риночку», «Реве та стогне Дніпр широкий», «Гуде вітер вельми в полі» — ці й багато інших пісень збереглися в моїй пам'яті. Від кого? Від батька! Моє ставлення, мій потяг до української культури — від нього.

У нього були воістину різнобічні захоплення. Візьмімо культуру Франції. Батько говорив французькою. За своїм характером він був природодослідник, і це мені передалося. Адже спочатку батько вчився в Петровсько-Разумовській академії, що нині Тімірязєвська. Його приваблювало не сільське господарство, а метеорологія і кліматологія. Він хотів стати вченим у цій галузі. Проте перша світова війна стала на заваді — його призвали до армії і направили вчитися до Тбілісі.

— Ваш батько народився в Україні, але ж рід Жданових російський?

— Так. Мій дід по лінії батька був магістром богослов'я Московської духовної академії. Проте з внутрішніх мотивів він ще до революції порвав з академією, зі своїм середовищем і опинився в Маріуполі — його туди депортували — вже інспектором народних училищ. А його дружина, моя бабуся, — уроджена Горська, з високих духовних родин Росії, членів святійшого Синоду. Вона була блискучою піаністкою. Я чув, як вона грала Ліста, Шопена, Гріга... Мій батько цей талант успадкував від неї. І я певною мірою перейняв його в батька. Одне слово, Жданови з інтелігентської верхівки Росії, проте разом з тим і різночинці. Ось як усе це непросто.

— Юрію Андрійовичу, ви мали змогу спілкуватися з багатьма членами радянського уряду, людьми з оточення Сталіна, спостерігати їх у побуті. Як могли співіснувати в керівництві величезної країни і такі інтелігенти, як ваш батько, і такі малокультурні діячі, як Будьонний чи Ворошилов?

— Я гадаю, що це велике і складне питання. Верхівка завжди еволюціонує. Вона різна за різних епох. Верхівку не можна узагальнювати. Істина конкретна, сказав Гегель, і це абсолютно правильно. Абстрактної істини немає. Верхівка відповідає певному суспільству і часові. Що ж стосується батька, то він був носій і виразник поглядів революційно-різночинної демократичної інтелігенції Росії. Звідси його смаки і в ідеології.

— Ви маєте на увазі епізод з радянської історії, пов'язаний з Анною Ахматовою та Михайлом Зощенком?

— Саме так. Адже всі говорять лише про загальновідоме. А до чого закликав повернутися батько? До традицій російської класики! І все. До витоків!

— Я, можливо, здивую і вас, Юрію Андрійовичу, і наших читачів, але в частині, що стосувалася Зощенка, гадаю, тодішня постанова мала сенс. Чому? Коли читаєш сьогодні і в російських, і в українських виданнях банальні оповіданнячка, гумор, розрахований на примітивного читача, відразу пригадуєш саме зощенківську письменницьку манеру.

— За всіх часів потрібно боротися з поверховим підходом до будь-яких питань. Іноді теперішні журналісти відмовляються від інтерв'ю лише тому, що в ньому не буде скандальних епізодів!

— У цьому ми з вами однодумці. Треба писати правду.

— Якщо продовжувати розповідь про нашу родину, то не можна не подивуватися з того, скільки написано про мою колишню дружину Світлану Аллілуєву. Чоловік не повинен ображати своїми оцінками жінку. Навіть коли в її житті щось не склалося чи навіть коли вона помиляється. Це неетично, аморально. Я читав Світланині твори. Коли вона приїздила в Союз, ми зустрічалися. Є й листування наше, її листи. Ми й тепер підтримуємо певний зв'язок з Лондоном. Вона жива людина, нещаслива, у чомусь помиляється. Та треба ж бути людиною! Вона — мати моєї дочки. Як же я можу сказати про неї різке слово? Ніколи я цього не зроблю.

— Скільки у вас дітей?

— Двоє. Від шлюбу з Аллілуєвою моя Катерина. Вона живе на Камчатці. Кандидат фізичних наук. Закінчила Московський університет. Захопилася вулканологією. Народила мені онуку Анюту. Живе навіть не в Петропавловську, а в Ключах.

Мій син працює в Москві. Кандидат біологічних наук. В Ростові я живу з дружиною. Сказати, що живемо тихо і спокійно, не можу. Тепер у всіх багато турбот. Інтерес знаходжу в своїй праці. Багато учнів переросли мене. Приміром, академік Володимир Мінкін — член Лондонського королівського наукового товариства, має багато закордонних нагород. Пишаюся цим.

— Юрію Андрійовичу, вам доля дала змогу багато чого побачити в радянській історії на власні очі, дізнатися про таємні пружини, що стали рушієм тих чи тих подій. Ваш погляд на наш час.

— У мене є робота «XX сторіччя». Вона зараз уже застаріла, її слід переписати, врахувавши нові події. Якщо коротко відповісти на ваше запитання, то зараз настав час аналізу! Всіх, кого можна було, ми облаяли, кого можна було похвалити, ми похвалили. Замислімося! Адже ми живемо в надзвичайно важкий час. Переконаний, що людство у глибокій кризі. Немає ніякого благополучного Заходу! Ніколи ще людство не стояло на межі самознищення. Про це попереджали і Ейнштейн, і Фромм... Та реакції в світі на цю небезпеку немає ніякої. Досить війн, давайте співпрацювати!

— Якщо зачепити українсько-російські відносини...

— Потрібне співробітництво! Тоді буде і незалежна Україна, і незалежна Росія. Немає нічого в світі вищого за людське спілкування. Не снікерсами, не автомобілями, не дачами багаті ми, а дружбою і любов'ю до людини.

— То хто вносить дисгармонію в міждержавні відносини?

— Еліта! Людство уже пережило 15 тисяч війн. Чи не досить? Є ж традиції Гете, Ейнштейна, Вернадського, Фромма, Гумбольдта, Шевченка! «І мене в сім'ї великій, в сім'ї вольній, новій...» Це традиція миру і спілкування. Виявляти насильство означає безсилля. Не потрібно ніяких економічних удавок. Треба домовлятися, бо пропадемо всі. Приклад — Югославія.

І я хочу глибокошанованому мною українському народові з його чудовими традиціями, з його багатим духовним світом, з його культурою побажати внутрішнього спокою, того, що робить людину людиною, — творчості. От зараз спалахують іскри недоброзичливості між російським і українським народами. А нам потрібні доброта і щедрість. Нехай будуть адміністративні кордони і хай не буде кордонів духовних.

— Дякую вам за інтерв'ю.

Віталій АБЛІЦОВ.

Сергій ОПРИЩЕНКО, журналіст

ЧИ ВМІЮТЬ НА ЗАХОДІ ЛІЧИТИ ГРОШІ?

або Про деякі аспекти допомоги Україні

Чи вміють на Заході лічити гроші? Дивне запитання, скажете ви, — звичайно, уміють. Однак чому тоді вкладають гроші в Україну в рамках так званої технічної допомоги — гроші, які вже не повернуться? І чи завжди вкладають їх вдало?

Країна № 1

За масштабами допомоги Україні (разом з гуманітарною) Німеччину цілком можна поставити на перше місце. Радник посольства ФРН в Україні, керівник координаційного бюро з питань надання консультаційної допомоги у сфері економіки пан Клаус Брюммер повідомив, що за ці роки Німеччина витратила на це 3 мільярди німецьких марок.

Серед головних він назвав уже завершений проект спорудження на фінансові кошти Німеччини житлових комплексів для військовослужбовців Західної групи військ, які повернулися в Україну. Загалом у чотирьох містечках, розташованих у Кривому Розі, Старокостянтинові, Новограді-Волинському та Києві, було споруджено 5170 квартир. Якість будівель і оснащення відповідає світовим стандартам і значно перевищує норми, прийняті в Україні. Фінансування цього будівництва обійшлося німецькій стороні у 755 мільйонів марок.

Іншим проектом, на який звернув увагу пан Клаус Брюммер, є сприяння створенню трьох центрів перекваліфікації для колишніх українських офіцерів та членів їхніх сімей (загальна сума — 23 мільйони німецьких марок). У цих центрах навчають цивільних комерційних та технічних професій, наприклад, автомеханіка, менеджера-будівельника, менеджера харчувального закладу, менеджера промислового підприємства, підприємця малого бізнесу тощо. Ці навчальні центри оснащені найсучаснішою технікою. Вже відкрито центр у Хоролі, незабаром вони також з'являться у Києві та Кривому Розі.

Третя група різноманітних проектів технічної допомоги Німеччини Україні — це широке коло проблем, у яких радники з ФРН допомагають нашим спеціалістам. Працює навіть постійна група радників, що діє на вельми високому державному рівні. Ці німецькі спеціалісти представляють дослідницький центр «Дойче банку», Східноєвропейський інститут з Мюнхена та Німецький інститут економічних досліджень з Берліна. Це непогана комбінація з теоретиків і практиків. Група, що почала працювати менш як рік тому, вже надала велику кількість корисних порад українській адміністрації. Відомо, зокрема, що Німеччина має великий досвід боротьби з інфляцією.

«Україна — дуже молода незалежна держава, що не має такого досвіду. Де ж вона могла б навчитися, як діяти? — запитує пан Клаус Брюммер. — Як мені відомо, вашій адміністрації подобається, як ми працюємо». Він показує мені величезний перелік питань, які цікавлять нашу адміністрацію. Німецькі спеціалісти ретельно вивчають кожне з них і дають письмові поради. А разом під контролем пана Брюммера — більш як сто різноманітних проектів. Щороку лише на технічну допомогу Україні Німеччина надає тридцять мільйонів марок. Звичайно, ці гроші врешті-решт отримують німецькі експерти, а ми — надзвичайно цінні ноухау. Ці поради найрізноманітніші: як Україні стати членом ГАТТ; як провадити антимонопольну політику; як налагодити статистику; як правильно провадити приватизацію (чи знаєте ви, що лише за чотири роки вже приватизовано всі компанії колишньої НДР?); як зберігати енергію, як очистити питну воду тощо.

Спеціальний експерт допомагає у сфері управління. На думку пана Брюммера, адміністрація, що чітко працює, була б надзвичайно важливою для України. Добре організовану управлінську діяльність на Заході влучно називають п'ятим (після праці, капіталу, землі та ноу-хау) виробничим чинником. Для того, щоб осягти цю мету, нам доведеться перевчити ціле покоління. До речі, така ситуація склалась і в Німеччині по другій світовій війні.

А головна мета технічної допомоги — сприяти зменшенню відставання усіх п'яти виробничих чинників. Крім центральних установ, німці приділяють велику увагу двом регіонам України — індустріальному Запоріжжю та агропромисловій Полтавщині. Здається, що і в Запоріжжі, і на Полтавщині відпрацьовують своєрідні модельні форми, на прикладі яких можна буде перебудовувати діяльність підприємств чи організацій у інших регіонах.

Зрозуміло, що ні американці, ні англійці, ні французи чи німці — або ж уся європейська спільнота не зможуть замість нас перебудувати державу. Вони можуть лише спробувати допомогти нам у цьому. Проте могли б цього й не робити. За словами пана Клауса Брюммера, Німеччина допомагає Україні тому, що вбачає в ній в майбутньому цінного партнера.

Допомога з Америки

У київському представництві ЮСІС, інформаційної служби США, ще відомому під назвою «Американський дім», мені надали справжнє досьє щодо допомоги Сполучених Штатів Україні. Вона надходить до України через різноманітні агенції США, що розташовані на українській та американській землі. У 1994—95 роках сума допомоги США становить більш як один мільярд доларів, в тому числі 450 мільйонів на технічну допомогу, 175 мільйонів сільськогосподарських кредитів та 350 мільйонів за програмою Нанна — Лугара. Лише перелік напрямів допомоги, яка надходить за сприяння семи агенцій, займає дві сторінки. Цікаво, що серед них технічною допомогою займається Корпус миру.

Та варто докладніше розповісти про один з найважливіших процесів, який відбувається під іменами двох американських сенаторів — Нанна і Лугара. Головна стаття витрат тут — ліквідація ракет СС-19 та СС-24. Основні роботи розпочнуть у грудні поточного року та навесні 1996-го. Значну увагу приділяють ракетникам, що звільняються в запас. У Первомайську та Хмельницькому для них швидкими темпами споруджують житло. Нещодавно у Хмельницькому побував міністр оборони України Валерій Шмаров. Він був задоволений якістю і темпами будівельних робіт. До речі, на пропозицію Міноборони України кошторис будівництва житла для колишніх ракетників американська сторона збільшила на 20 млн. доларів.

На чотири мільйони збільшено і фонди, призначені для працевлаштування учених та інженерів, що займалися зброєю масового знищення та ракетними системами. Їхні таланти буде спрямовано на мирну працю у таких сферах, як фундаментальні дослідження, розвиток технологій, охорона природного середовища, виробництво енергії та ядерна безпека.

А от USAID, Агенція США міжнародного розвитку, сприяє перебудові української економіки. Її цілі досить великі: рух від тоталітарного до демократичного управління, перехід від адміністративно-командної економіки до вільного ринку, розвиток юридичної системи, що мала б потрібний соціальний договір, рух від закритого суспільства, де знання є таїною, до суспільства відкритого, з вільним обігом інформації, конверсія економіки, що була головно орієнтована на військову продукцію, до економіки, що насамперед задовольняє потреби громадян.

Канадські пріоритети

Канада надала близько 140 млн. доларів Україні технічної та гуманітарної допомоги, багатосторонніх та регіональних ініціатив, підтримки платіжного балансу та комерційних кредитів.

Канадську програму технічної допомоги Україні було започатковано в липні 1991 року. Її провадить бюро допомоги Центральній та Східній Європі, департамент закордонних справ та міжнародної торгівлі. Програма має три пріоритети: підтримка переходу до ринкової економіки, сприяння демократичному розвитку та збільшення канадських торговельних і інвестиційних зв'язків з Україною. До цього часу програмою канадської підтримки вже надано 66 млн. доларів на здійснення близько 80 проектів. Програма канадської технічної допомоги зосереджує діяльність у п'яти секторах. Це демократичний розвиток і методи управління, розвиток приватного сектора, охорона здоров'я; сільське господарство і довколишнє середовище. Значний наголос робиться на налагодженні прямих зв'язків між канадськими приватними особами і компаніями та їхніми українськими партнерами для того, щоб упевнитися: канадська допомога має прямий практичний вплив на місцевому рівні.

Є об'ємний документ, який називається «Стратегічні напрями канадської технічної допомоги Україні у 1995—1997 роках». Сільське господарство, медицина, переробна промисловість, охорона довколишнього середовища, підготовка спеціалістів — все це вражає. У цьому документі я знайшов програму очищення Дніпра (кошторис становить 5 млн.!)

На жаль, ніхто в посольстві Канади не знайшов часу, щоб прокоментувати стан технічної допомоги Україні. А питання в мене були серйозні. І не тільки приємні. Наприклад, відомо кілька досить гучних скандалів на Заході, коли за рахунок виділеної урядом допомоги збагачувалися приватні компанії. Не збираюся нікого ні в чому звинувачувати, але одну історію мушу розповісти.

Під непримітною київською адресою (Червоноармійська, 98) розміщено аж три канадські установи: юридична фірма «Смитлайонз», канадсько-українська торговельна палата та канадсько-український інвестиційний фонд. Цікаво, що всі ці три інституції очолює одна й та сама людина. Знайомий дипломат розповідав, що в Канаді таке «сумісництво» не дуже вітають. І все ж дивно, чого ці установи зібралися під одним дахом?

Фірма «Смитлайонз» спочатку працювала в Україні над проектами іноземних інвестицій. Але цікаво, що нині її представники в Україні більше цікавляться урядовими грішми Канади. Для цього, либонь, і створено «допоміжні» структури. Хочу пояснити, що в Канаді торговельна палата — це зовсім не урядова інституція, як це є в Україні. Таку палату в Канаді може створити група приватних підприємців, зацікавлених у торгівлі з тією чи тією країною. І надалі вони можуть просити громадські гроші для розвитку цієї роботи. Гроші, як правило, надають, але за умови, що їх не використовуватимуть на приватні потреби.

Один з канадських журналістів розповідав, що палата себе мало чим проявила у практичній роботі, більше — в дуже специфічних сферах: обідах при товариствi, розкішних готелях по усьому світі та авіаперельотах.

Трете, до чого вдалися представники «Смитлайонз», було створення канадсько-українського інвестиційного фонду. Фонд створено. І це найлегша частина справи: для цього потрібні лише 550 доларів і документи, підписані у відповідному міністерстві. Порівняно простою справою є і пошук проектів, у які можна вгатити канадські гроші. Тож цікаво, чи знайдено хоча б одного інвестора, який не пообіцяв, а вже дав гроші? І чи ці гроші вже працюють у якомусь із проектів в Україні?

Відомо й те, що, пропонуючи створення інвестиційного фонду, «Смитлайонз» просила від канадського уряду десь під мільйон доларів. Гроші начебто мали піти на утримання брокерів, котрі шукали б інвесторів, та для юристів, які належно оформлювали б документи. Чи ж не працівники «Смитлайонз» є тими самими юристами? А ще варто було б зрозуміти, хто ж ото платить за оренду офісу, авіаквитки, готелі тощо — «Смитлайонз» (приватна фірма), торговельна палата (громадські гроші), інвестиційний фонд (громадські гроші і, в ідеалі, інвестори), коли всі ці установи уособлює одна й та сама персона. Може, і на цій допомозі Україні хтось щось заробляє?

УКРАИНСКО-АМЕРИКАНСКОЕ ПРЕДПРИЯТИЕ ПРЕДЛАГАЕТ:

Страна	Кол-во дней	Цена	Дополнительная информация	Питание
1. ОАЭ	6, 8, 15	от $530	Шоп-туры, отдых	полупансион
2. Куба	16	от $1100	Отдых, лечение	полупансион
3. Гималаи (Индия)	15	от $1350	отдых, оздоровление	4-х разовое
4. Египет	8, 15	от $530	шоп-туры	полупансион

Детям до 12 лет и постоянным клиентам значительные скидки.

Украина, Киев, бульвар Леси Украинки, 26
тел.: (044) 295-91-70

Точка зору

Сергій ПРАВДЕНКО, «Голос України»

«Роздуми» академіка Ліхачова як дзеркало демократії

З приводу двох публікацій в «Аргументах и фактах»

У РОСІЇ на носі — вибори. Мабуть, саме цим можна пояснити сплеск шовінізму й імперських зазіхань. Втім, ці якості ніколи й не відходили на другий план, вони завжди у бойовій готовності. Але є межа всьому, навіть неправді. І коли та неправда стає аж надто безпардонною, доводиться її розвінчувати.

«О прошлом и будущем России» подарував читачам жовтневого 11-го числа «Аргументов и фактов» свої «размышления» академік Дмитро Ліхачов. Що ж пророк відомий муж? Запевняючи, що демократія — то російський шлях, пан Дмитро сказали: «Представляете себе, князь в Киевском княжестве как начинал свой день? Он с восходом солнца собирал бояр-думающих. И он с ними решал дневные дела». Ще один історичний перл: «...нельзя обвинять Россию в какой-то отсталости. Ведь все-таки Анна Ярославна (дочь Ярослава Мудрого, жена французского короля Генриха I) была грамотной. Среди женщин во Франции это было редкостью. И она управляла Францией за своего малолетнего сына Филиппа I».

Оце академік! Сучасні правителі Росії потягли собі все: приміщення за кордоном, флоти, все рухоме й нерухоме, що тільки могли (по-братерськи поділили!), а пан академік вже й історію нашу цупить. Не лише Росії (вона стала так іменуватися лише з часів Петра I), не лише Московської держави, не лише Московського князівства, а самої Москви ще не було, а київські князі і їхні дочки вже, з'ясовується, були росіянами. Цій безпардонності можна було б вельми дивуватися, коли б ми не знали, що маємо справу з російським-таки академіком історії.

Київ X—XII століть був не просто князівством, а центром могутньої імперії, володарі якої одружувалися на візантійських, угорських, англійських, польських принцесах і своїх дочок оддавали заміж по всій Європі. Київська імперія розповсюджувала свій вплив на північ, садила намісників у Новгороді і завойовувала племена, що мешкали на території Поволжя і пізнішої Московщини. Ці племена платили данину Києву і стали зватися руськими. З тої простої причини, що жителі Київської Русі звали себе русичами, русинами. А данники їхні на запитання «Чиї ви?», відповідали — «Руські». Так з'явився той феномен, що всі нації в світі називають себе іменником — українець, француз, швед, австрієць тощо, а житель Росії має прикметник — руський.

Раджу академікові старанно почитати праці видатних російських істориків Соловйова і Ключевського. Зокрема, працю останнього «Этнографические следствия русской колонизации верхнего Поволжья». Є там і про утворення великоруського племені, і про зустріч Русі і Чуді, і про те, що «мы (руські) говорим вопреки правилам древней русской фонетики». І що «эта древняя фонетика сохранилась отчасти в наречии малороссов» і «не сумеем так тонко выговорить соединенных с этими согласными мягких гласных, как выговаривает малоросс: отьця, горобьця». Багато цікавого зафіксував цей історик, хоча й дивився на саму історію теж очима «великоросса».

У Київській Русі, яка пізніше стала зватися Україною, освіченість була в пошані. З дуже давніх часів. А у XVI—XVII століттях елементарна писемність стала масовим явищем. Серед козацтва городового й запорізького, серед купецтва, духівництва — тисячі високоосвічених людей. А як воно було у північного сусіда? Читаємо у видатного російського історика Соловйова: «Как рано относительно образования молодые люди в старину вступали в жизнь на службу, видно из того, что сын одного из самых образованных тогдашних вельмож, князя Василья Васильевича Голицына, Алексей, уже ездил в походы за государем (XVII ст. — С. П.), подавал челобитные о землях, и в то же самое время только начинал склады писать». Як вам рівень юного царського чиновника? Чистісінький Митрофанушка. Ще у Соловйова: «Но батоги и тюрьмы не грозили за порок, против которого слышались сильные вопли, которому все предавались, — наказания не было за пьянство». Це — теж про Московську державу XVII століття. Яка наприкінці XVI століття до останньої людини винищила справжній набуток російської демократії і освіченості — Новгородську Русь. Зробив це Іван Грозний, якого славлять російські історики.

Прецікава й жахлива деталь. 1579 року Іван Грозний зібрався воювати з Річчю Посполитою за вихід до Балтики. Зібрав військо. Польський король, Стефан Баторій, достатніх сил під рукою ще не мав. І король через агентів вносить у вуха Іванові Грозному дезу про зраду в Новгороді, про бажання міста відпасти до Польщі. Іван повірив і рушив на Новгород. І цілу зиму лютував там. 60 тисяч людей, аж до немовлят, покидали з мосту в ополонки на Волхові.

А по весні Стефан Баторій з відмобілізованим військом рушив у похід і дав такого часу сп'янілим від крові виродкам Грозного, що про Балтику Московська держава мусила забути на 120 років.

Через три з половиною століття такий фокус гітлерівські агенти втнули зі Сталіним: підкинули дезу про зраду вищих командирів, які навчалися в Німеччині. І Сталін їх винищив.

Або всі тирани однаково тупі, або вони чують тільки те, що хочуть почути, і однаково реагують на будь-яку нагоду напитися крові.

Олександр Пушкін, поет безумовно геніальний і безумовно імперський, певно, краще знав історію своєї держави, ніж наш сучасник Ліхачов, про її появу на історичній арені він написав «Россия молодая вставала с гением Петра». Тобто до «гения Петра» Росії не було. Щоправда, те вставання було таке варварське, що тодішня Росія втратила за царювання Петра п'яту частину свого населення. І в згаданих «размышлениях» академік Ліхачов слідом за Пушкіним називає Петра «совершенно гениальным человеком». Дивні все-таки демократи ці російські історики. Найкорисніші, найвизначніші царі в них — Іван Грозний та Петро I. І обидва — синовбивці. Що може бути страшніше? Невже це просто збіг обставин? Петро таки багато працював. А у вільну часинку що робив? Правильно, пиячив. Збирав «всепьянейший собор». Коли ж було сина виховувати? Залишилося — вбити. Немає сина — немає проблеми. Ще один збіг — і Грозний теж бив поклони і переодягався у схиму, коли пиячив разом зі своїми опричниками. То царі вони чи виродки навіть з точки зору моралі їхнього часу?

У цьому ж числі «Аргументы и факты» вустами дещо дрібнішого автора, Олександра Кондрашова, в кореспонденції «Как живется за кордоном?» стверджують: «По-разному живут люди за российско-украинским кордоном. Но большинство убедилось: раздельно — не значит лучше». Не знаю, як вдалося панові Олександру дізнатися про думку більшості. І лише побіжно згадаю минуле — придушення української культури і свободи в імперії, потім експорт в Україну завоювань дуже великого Жовтня з усіма його «принадами» — голодоморами, репресіями тощо. І з новим «шедевром» влади, коли мало не кожний наступний лідер партії гудив попереднього. Вже тому ця влада була приречена. Але все те згадую побіжно. Натомість особливо нагадаю про сучасне: діти незалежної України непричетні до розстрілу Білого Дому і не проливають власну і кров інших у Чеченській Республіці. Невже і це «не значит лучше»? Хто осмислив, тому здасться веселим запрошення академіка Ліхачова: «Нам нужно 25 миллионов русских, живущих сейчас за рубежом, возвратить домой». Гарматного м'яса забракло, пане академіку?

В Україні — більш як 13 мільйонів росіян. І я, українець, скажу їм інакше. Колись давно, панове українські росіяни, ваші предки пішли з України-Русі. На північ, на Волгу. Змішалися там з місцевими племенами і стали іменуватися великоросами. І відірвалися від праотчих коренів. І за діалектичним законом заперечення заперечення почали й саму праматір — Київську Русь — заперечувати, вивищуючи Московську державу. І ваше повернення в Україну, почате найбільш помітно з часів Катерини II, то повернення до слов'янських джерел, то повернення додому, до своїх. І як політична нація всі ми, громадяни України, є українці. Або русичі. Як кому більше подобається.

Годі й перелічувати, скількох видатних письменників, богословів, філософів, композиторів, математиків, державних мужів дала Україна Росії. Гоголь, Достоєвський, Чехов, Короленко, Стефан Яворський, Феофан Прокопович, Микола Гнідич, Ілля Рєпін, Ілля Мечников, Володимир Боровиковський, Василь Капніст, Максим Березовський, Володимир Вернадський, Туган-Барановський, Костянтин Ушинський, Тимофій Грановський, Софія Ковалевська, Михайло Остроградський, Микола Лобачевський — ім'я їм легіон і всіх вважають «великими російськими...»

Утім, що тут дивуватись. Імперія привласнювала собі працю не лише українців. Апофеозом абсурду були відомі рядки в радянській енциклопедії: «Великий русский художник Левитан родился в бедной еврейской семье».

Настав, з 1991 року настав час нам самим і про свій край, і про себе подбати, щоб не вирішувалася наша доля в Москві чи Петрограді. От апетит у хлопців — мало їм власне Росії, найбільшої країни в світі! Та вгомоніться, дайте лад у своєму домі.

З Росією не імперською, Росією майбутньою ми будемо дружити, з нею ми — брати. А поки що раджу імперському академікові взятися за новітню історію. Ось теми для праці: «Штурм Білого Дому і Чечні як дзеркало сучасної російської демократії», «Московське рішення про будівництво Чорнобильської АЕС під Києвом як вияв братерської турботи про Україну і вибіркове правонаступництво Росії щодо відповідальності за справи СРСР». Одне слово, є що досліджувати. І порівнювати. Наприклад, способи підкорення Чечні Росією Миколи I і Росією демократичною. Або: стосунки Чехії і Словаччини порівняно із стосунками Росії й України в 90-х роках XX століття. Чим не теми для роздумів?

І все ж — будемо сподіватися. Надто багато ми, українці, потрудилися для Росії, щоб байдуже ставитися до того, що в ній відбувається.

Спорт

Олег СУСЛОВ:

«Головне — щоб не кидали каміння в спину»

БУКВАЛЬНО за один вечір 26-річний воротар «Чорноморця» і національної збірної з футболу Олег Суслов, як кажуть, зірвав банк і став популярним у всій країні. Адже мільйони наших громадян спостерігали телетрансляцію з Лодзі, де одесити тримали нелегкий бій в поєдинку з місцевим «Відзєвом».

—Що переживали, коли поляки били останній пенальті в першій серії і тоді, коли самі виконували одинадцятиметровий? — запитав Олега під час нашої розмови в номері люблянського готелю «Ілірія».

—Стільки «корячилися» протягом основного та додаткового часу, що прикро було б поступитися. Скажу відверто: навіть і думати не хотів, що пропущу цей м'яч. Постарався втримати нерви і не рипатися, не стрибати раніше часу. Побачив, що поляк неодмінно проб'є у правий від мене кут. Так і сталося. Саме у тій точці й зловив м'яча. А коли сам бив, то не вистачило витримки у мого польського колеги Возняка. Він ще до свистка сіпнувся вбік. Мені залишалося тільки не промазати. Пробив «щічкою».

—Олеже, розкажіть, будь ласка, докладніше про себе: звідки ви родом, коли почали грати в футбол?

—Народився на Луганщині, в Стаханові. До футбольної секції місцевого клубу «Шахтар» подався сам, без супроводжуючих. Було мені десять років, і футбол любив над усе.

—І вболівали, мабуть, за «Зорю» чи, на гірший випадок, за донецький «Шахтар»?

—Зовсім ні. Звичайно, названі вами команди були мені не байдужі. Але в дитинстві мав прихильність тільки до київського «Динамо» — нашої національної гордості. Я не був оригінальним, бо практично вся Україна віддавала симпатії цьому клубові з європейським авторитетом.

—А як ваші батьки реагували на захоплення сина футболом?

—Спершу були не в захваті. Але поступово крига розтанула. До речі, і мій молодший на десять років брат Кирило пішов воротарським шляхом. Він, як і я колись, навчається у Луганському спортінтернаті. Його залучають до юнацької збірної України.

—І хто ж був вашим наставником у ті часи?

—У ДЮСШ мав двох тренерів, двох Олександрів — Бєлих та Новикова. А в спортінтернаті навчався у відомого в минулому майстра Владислава Проданця. У ворота став одразу, бо це амплуа мені подобалося найбільше. Окрім бажання мав ще й певні якості, завдяки яким мені довірили місце у воротах, де стою і досі.

—Мабуть, подавали неабиякі надії, що опинилися в «Зорі»?

—Мабуть. Туди мене запросив відомий тренер Вадим Добіжа. Разом із «Зорею» потрапив до першої ліги. Тоді грали по черзі з вихованцем київського «Динамо» Антоном Броварником.

(Закінчення на 16-й стор.).

Информация о первом выпуске акций

ОТКРЫТОГО АКЦИОНЕРНОГО ОБЩЕСТВА

«Мариупольский универмаг «Украина»

Характеристика эмитента

Полное фирменное наименование: открытое акционерное общество «Мариупольский универмаг «Украина».

Местонахождение: 341000, Мариуполь, пр. Ленина, 69.

Учредители: члены организации арендаторов предприятия «Универмаг «Украина» (Мариуполь) в количестве 534 человека.

Акционерное общество создается на неустановленный срок.

Решение о создании общества принято членами организации арендаторов арендного предприятия «Универмаг «Украина» в соответствии с учредительным договором о совместной деятельности по созданию открытого акционерного общества «Мариупольский универмаг «Украина» от 2 июня 1995 года.

Цель и предмет деятельности

Целью создания общества является осуществление соответствующей уставу деятельности, направленной на повышение доходов акционеров общества, получение прибыли за счет наиболее рационального использования принадлежащего обществу имущества и средств акционеров.

Предметом деятельности общества являются:

торговля промышленными и продовольственными товарами широкого ассортимента;

завоз, хранение, закладка, переработка и реализация сельскохозяйственной продукции;

производство и реализация товаров народного потребления, продукции общественного питания;

другие виды деятельности, предусмотренные уставом общества в соответствии с действующим законодательством.

Среднесписочное количество работающих: 534 человека.

Сведения об эмитенте

Открытое акционерное общество «Мариупольский универмаг «Украина» зарегистрировано распоряжением Мариупольского горисполкома от 16.08.95 г. № 697 р.

Профессиональные сведения о руководителе:

Быканова Валентина Константиновна — образование высшее торговое, стаж работы в торговле — 30 лет, из них руководителем универмага — 9 лет.

Профессиональные сведения о главном бухгалтере:

Рыгованова Татьяна Арестовна — образование высшее, общий стаж работы по профессии бухгалтер — 16 лет, стаж работы в должности главного бухгалтера — 1,5 года.

Данные об эмиссии ценных бумаг

Решение о выпуске акций принято 2.06.95 г. протокол № 19.

Цель использования финансовых ресурсов, привлеченных от эмиссии — обеспечение хозяйственной деятельности эмитента, получение прибыли предприятия и доходов акционеров.

Общество выпускает простые именные акции серии А; номера от 00001 по 28000.

номинальная стоимость акции — 5 млн крб.

Общее количество акций — 28000 штук.

Общая сумма эмиссии — 140 миллиардов крб.

Порядок размещения акций

Акции в количестве 26858 штук распределяются между учредителями в соответствии с долей вложенных ими средств.

Акции в количестве 1142 штуки будут предложены для свободной продажи за денежные средства физических и юридических лиц.

Сроки размещения акций среди учредителей:

с момента регистрации информации о выпуске акций до начала открытой подписки на акции.

Сроки открытой подписки на акции

с 6 ноября 1995 года по 6 декабря 1995 г.

Действия эмитента при превышении или недостижении подписки

При превышении подписки лишняя подписка отклоняется учредителями, а внесенные суммы возвращаются подписчикам с конца списка в течение 30 дней после окончания подписки.

Место проведения предоплаты: Мариуполь, расчетный счет № 489244 в Укрсоцбанке Мариуполя, МФО 334185.

Предыдущих эмиссий ценных бумаг не было.

Привилегированные акции не предусмотрены.

Эмитент услугами торговца ценными бумагами не пользуется.

Сведения для акционеров

Учредительное собрание планируется провести 18 января 1996 года.

Выплата дивидендов акционерам будет производиться один раз в год, не позднее, чем через три месяца после принятия общим собранием акционеров решения о выплате дивидендов по результатам хозяйственной деятельности эмитента за счет прибыли общества.

Конкретный размер части прибыли, направляемый на выплату дивидендов, а также размер дивидендов на каждую акцию назначает общее собрание акционеров.

Выплата дивидендов будет производиться по адресу: 341000, Мариуполь, пр. Ленина, 69, тел. (0629) 33-25-14.

Факторы риска деятельности общества

Основным фактором риска для общества является возможность разрыва экономических связей с поставщиками товаров, низкая покупательная способность населения, а также возможные изменения в законодательстве, которые ухудшат положение предприятия.

Аудиторская проверка эмитента осуществлялась аудиторскими фирмами

«Донецкинаудит», Донецк, ул. Артема, 74, к. 205; тел. (0622) 99-22-96;

«Гарант-Аудит», Макеевка, ул. Донецкая, 80; тел. (8-06232) 6-49-76.

Дополнительную информацию об эмитенте можно получить по адресу: 341000, Мариуполь, пр. Ленина, 69.

Телефон, телефакс: (0629) 33-24-64.

Отчет об уставном фонде:

Общая сумма — 140000 млн крб.

Сумма уплаченной части — 134290 млн крб. (95,9 % — внесено членами организации арендаторов в виде приватизированного ими имущества).

Сумма неуплаченной части — 5710 млн крб. (4,1 %).

Финансовое состояние на:	1.01.95	01.04.95	01.07.95 (тыс. крб.)
Кредиторская задолженность	25260000	28687000	3501 1000
Дебиторская задолженность	429000	1985000	1429 000
Прибыль	8077000	2887000	3200000
Валюта баланса	45144000	49336000	54578000

Сведения о реализации продукции (товарообороте) ОАО «Мариупольский универмаг «Украина»

	Всего	в том числе	
		розница	общепит
1992 год	1115942	1107533	8409
1993 год	20419128	20137704	281424
1994 год	129319955	128143823	1176132
1995 год:			
I квартал	67106372	66545032	561340
II квартал	51590324	51147816	442508

Інформація про випуск інвестиційних сертифікатів

закритого взаємного фонду «Здобуток-1» інвестиційної компанії «Здобуток-Інвест»

1. Відомості про інвестиційну компанію

Повне найменування інвестиційної компанії: підприємство з іноземними інвестиціями за участю українського капіталу — інвестиційна компанія «Здобуток-Інвест» (закрите акціонерне товариство).

Скорочене найменування інвестиційної компанії: інвестиційна компанія «Здобуток-Інвест».

Організаційно-правова форма інвестиційної компанії: юридична особа, підприємство з іноземними інвестиціями за участю українського капіталу, закрите акціонерне товариство.

Тип інвестиційного фонду: закритий взаємний фонд «ЗДОБУТОК-1», створено на п'ять років.

Місцерозміщення: м. Київ, вул. Залізничне шосе, 47.

2. Інвестиційна декларація

2.1. Предметом діяльності Фонду є:

2.1.1. Здійснення діяльності з випуску та розміщення інвестиційних сертифікатів інвестиційної компанії «ЗДОБУТОК-ІНВЕСТ»;

2.1.2. Здійснення комерційної та комісійної діяльності з цінними паперами;

2.1.3. Здійснення комерційної діяльності з приватизаційними паперами;

2.1.4. Здійснення інвестицій в об'єкти промислової та соціальної сфери, частки і паї, які належать державі в майні господарських товариств у процесі приватизації;

2.1.5. Здійснення іншої діяльності, не забороненої чинним законодавством, яка відповідає цілям та завданням Фонду, цьому Положенню, Інформації про випуск інвестиційних сертифікатів.

2.2. Напрямами діяльності Фонду:

вкладання коштів та майнових приватизаційних сертифікатів, що на спеціальних приватизаційних рахунках, в акції та інші цінні папери підприємств та організацій нафтопереробної, хімічної, газопереробної, металургійної, харчової промисловості, будівництва та інших галузей народного господарства.

2.3. Для здійснення спільного інвестування Фонд емітує іменні інвестиційні сертифікати однієї серії в кількості 3 0000 00 шт, номінальною вартістю 50 000 крб. на загальну суму 150 000 000 000 (сто п'ятдесят мільярдів) карбованців, пропонованих для розміщення серед учасників. Форма випуску інвестиційних сертифікатів — безготівкова.

2.4. Інвестиційні сертифікати можуть бути придбані за кошти учасників та приватизаційні папери за адресою: м. Київ, провулок Лабораторний, №1, корпус 2.

2.5. Інвестиційні сертифікати підлягають перепродажу шляхом індосаменту з обов'язковою позначкою в реєстрі Фонду.

2.6. Фонд обслуговує власників приватизаційних паперів з такими обмеженнями:

інвестиційні сертифікати підлягають викупу Фондом не раніше закінчення терміну використання приватизаційних паперів;

учасникам Фонду не гарантовано фіксований розмір дивідендів.

2.7. Сума випуску інвестиційних сертифікатів — 150 000 000 000 (сто п'ятдесят мільярдів) крб.

Випускається — 3 000 000 іменних сертифікатів номіналом 50 000 крб. кожний.

День початку продажу — 4 жовтня 1995 року. Запланований курс одного інвестиційного сертифіката на початок продажу:

за грошові кошти — 50 000 крб;

за приватизаційні папери — 50 000 крб.

3. Відомості про засновників

3.1. Юридичні особи:

акціонерне товариство «ФІЕННА ТРЕЙД ЛІМІТЕД» (FIENNA TRADE LIMITED), володіє 95% статутного фонду;

багатогалузевий концерн «СОДРУЖЕСТВО», володіє 5% статутного фонду. Частки державного майна у статутному фонді засновників не має.

4. Органи управління

4.1. Генеральний директор — Березовський Микола Антонович. Частки у статутному фонді не має.

4.2. Спостережна рада взаємного фонду:

Аракелов Едуард Манолійович. Частки у статутному фонді не має.

Миленький Владислав Миколайович. Частки у статутному фонді не має.

Самилов Володимир Миколайович. Частки у статутному фонді не має.

5. Відомості про інвестиційного керуючого

5.1. Інвестиційним керуючим взаємного інвестиційного фонду «ЗДОБУТОК-1» є закрите акціонерне товариство «Інвестиційна компанія «ЗДОБУТОК-ІНВЕСТ».

5.2. Місце розміщення: м. Київ, Залізничне шосе, 47.

5.3. Номер та дата дозволу на здійснення діяльності з випуску та обігу цінних паперів №707 від 01 серпня 1995 р.

6. Відомості про депозитарій

6.1. Повне найменування — акціонерний комерційний банк «ОЛБанк».

6.2. Місце розміщення : 253167, м. Київ, вул. М. Раскової, 19.

6.3. Дозвіл на здійснення діяльності як депозитарного інвестиційного фонду чи інвестиційної компанії № 57 від 09.08. 1994 р.

7. Відомості про аудитора Фонду

аудиторська фірма «АБФСОЮЗ», 253107, м. Київ, вул. Підгірна, 1, кімн.34.

Ліцензія на аудиторську діяльність — № 000412 Аудиторської палати України від 6.12.1994 р.

АО «Центротехстрой» реализует:

автокраны г/п 14 ÷ 22, 5 тн на базе КрАЗ, МАЗ;

самосвалы, бортовые, шасси, тягачи, топливозаправщики, битумовозы, бетоносмесители, цементовозы на базе КрАЗ, МАЗ, КамАЗ;;

мусоровозы, ассонизационные, подметалоуборочные, поливомоечные, пескоразбрасыватели, пожарные, муковозы изотермические, автовышки, водовозы, молоковозы на базе ГАЗ, ЗИЛ;

автобусы ЛАЗ, ПАЗ;

тракторы, экскаваторы, бульдозеры, асфальтоукладчики и другую дорожностроительную технику;

автомобили РАФ различных модификаций;

полуприцепы и прицепы к грузовым автомобилям.

Приобретем автомобили КрАЗ на взаимовыгодных условиях, возьмем вашу технику на реализацию.

Тел./факс: (0562) 42-80-17; 42-64-49.

Арбітражний суд Рівненської області (266023, Рівне, вул. Відінська, 10) порушив справу № 7/20-Н про визнання банкрутом ТОВ «Пульсінторг», юридична адреса: Рівне, вул.16-го Липня, 38, р/р № 609732 в АК АПБ «Україна».

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражним судом Львівської області порушено справу про банкрутство № 2/901 товариства з обмеженою відповідальністю «Воловік», м. Львів, вул. Промислова, 65/62, р/рахунок № 467202 в банку «Евроцентр» м. Львова.

Арбітражний суд Рівненської області (266023, Рівне, вул. Відінська,10) порушив справу № 7/2-Н про визнання банкрутом кооперативу «Созвездие» (юридична адреса: Рівне, вул. Соборна, 114, р/р 2461670 в АБ «Укрсоцбанк»).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця зі дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Рівненської області(266023, Рівне, вул. Відінська,10) порушив справу № 5/1-Нб про визнання банкрутом кооперативної фірми «Мікроферм» (юридична адреса: Здолбунів, вул. Княжницького, 1, р/р 461168 в КБ «Восток»). Претензії кредиторів приймаються протягом місяця зі дня опублікування оголошення.

- ПРЕДОСТАВЛЕНИЕ КРЕДИТОВ ЧАСТНЫМ И ЮРИДИЧЕСКИМ ЛИЦАМ В КАРБОВАНЦАХ ПОД ЗАЛОГ
- ПРЕДОСТАВЛЕНИЕ КРЕДИТОВ ЮРИДИЧЕСКИМ ЛИЦАМ В ВАЛЮТЕ ПОД ЗАЛОГ
- КРЕДИТОВАНИЕ В КАРБОВАНЦАХ ПРИ НАЛИЧИИ ВАЛЮТЫ, НАХОДЯЩЕЙСЯ НА РАСЧЕТНЫХ ИЛИ ДЕПОЗИТНЫХ СЧЕТАХ
- ИПОТЕЧНЫЕ КРЕДИТЫ ЮРИДИЧЕСКИМ ЛИЦАМ В ВАЛЮТЕ
- ИПОТЕЧНЫЕ КРЕДИТЫ ЧАСТНЫМ И ЮРИДИЧЕСКИМ ЛИЦАМ В КАРБОВАНЦАХ
- КРЕДИТОВАНИЕ КЛИЕНТОВ ПОД РАЗРЫВ ПЛАТЕЖЕЙ В СООТВЕТСТВИИ СО СРЕДНЕМЕСЯЧНЫМИ ОСТАТКАМИ НА РАСЧЕТНЫХ СЧЕТАХ

ТЕЛ. (044) 219-25-86

- ***ПОКУПКА - ПРОДАЖА ВАЛЮТЫ НА УМВБ:***
  (включая комиссию УМВБ)
  покупка — свыше 100 тыс. USD - 0,5%
  — менее 100 тыс. USD - 0,6%
  возможна покупка до 1 лота;
  продажа — комиссия не взимается
  ТЕЛ. (044) 441-98-89
- ***ВЫПУСК И ОБСЛУЖИВАНИЕ КАРТОЧЕК VISA.***
  ТЕЛ. (044) 244-64-73.
- ***ПРИЕМ И ПРОДАЖА ЧЕКОВ TOMAS COOK.***
  ПОКУПКА ДОРОЖНЫХ ЧЕКОВ В ДОЛЛАРАХ США И НЕМЕЦКИХ МАРКАХ.
  ТЕЛ. (044) 444-93-97.
- ***КОНСУЛЬТАЦИИ ДЛЯ КЛИЕНТОВ ПО ВОПРОСАМ БАНКОВСКИХ ОПЕРАЦИЙ И ТЕХНИКЕ ОСУЩЕСТВЛЕНИЯ ВНЕШНЕТОРГОВЫХ СДЕЛОК.***
  ТЕЛ. (044) 244-64-73.

В УКРАИНСКОМ КРЕДИТНОМ БАНКЕ!

«Энергосбережение»

Производим плиты тепло-изоляционные перлито-фосфогипсовые, размер: 300×200×80. Температура применения — до 700°.

Тел./факс: (044) 225-50-68, 225-30-28.

Организация реализует:

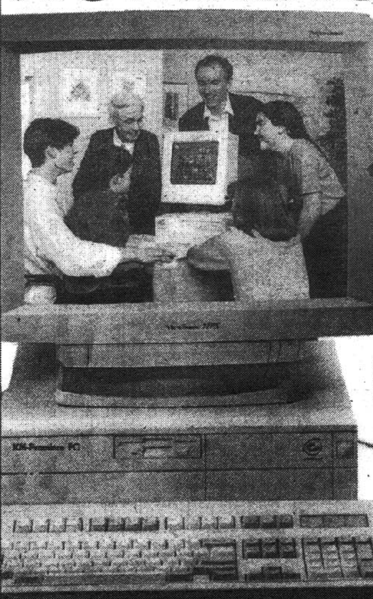
- Бензин А-76
- Дизтопливо 05-62
- Мазут М-100 (Кременчуг).

Тел.: (044) 446-72-41, 441-98-11, 555-23-33.

Продадим или поменяем на сахар мешки сахарные б/у.

Звоните: тел.: 2-15-85, 2-36-93, 2-53-46. Пишите: Украина, 322010, г. Новомосковск Днепропетровской обл., ул. Н. Головко, 7, завод продтоваров.

КОМПЬЮТЕРЫ для Всех!

Всегда на складе! Европейское качество!

KM-PREMIERE PCI

В КОНФИГУРАЦИЮ КОМПЬЮТЕРА МОГУТ БЫТЬ ВКЛЮЧЕНЫ ИСТОЧНИКИ БЕСПЕРЕБОЙНОГО ПИТАНИЯ ПО БЕСПРЕЦЕДЕНТНОЙ ЦЕНЕ.

Телефоны в Киеве:

Оптовые поставки: (044) 558-6909
Контрактные поставки: (044) 544-1761
Дилерский отдел: (044) 559-5892

ДИЛЕРЫ:

г.Днепропетровск: (0562) 656468;
г.Кривой Рог: (0564) 748428;
г.Тернополь: (03522) 25954;
г.Донецк: (0622) 350961;
г.Мариуполь: (0629) 331144;
г.Одесса: (0482) 288838;
г.Кременчуг: (05366) 20520
г.Краматорск: (06264) 31199;
г.Житомир: (0412) 344509;
г.Донецк: (0622) 358424;
г.Ровно: (0362) 221408;
г.Харьков: (0572) 324437;
г.Николаев: (0512) 346025;

КМ КВАЗАР-МИКРО

The Intel Inside and Pentium Processor logos are trademarks of Intel Corporation

---

Загальні збори акціонерів АБ "Центральноєвропейський банк" відбудуться 5 грудня 1995 р. о 16.00 за адресою: м. Київ, вул. В.Яна 3/5

довідки за тел. 244-40-16, 227-51-81

До відома вкладників Ощадного банку України

Ощадний банк України з 10 жовтня 1995 року підвищив процентні ставки на строкові вклади з 35 до 48 відсотків річних, на цільові вклади на дітей — з 70 до 95 відсотків річних.

ПКП «ЮВИС» приобретет:

КРУГ НЕРЖАВЕЮЩИЙ,

а также трубы, никель и лом нержавеющих марок стали

320005, Украина, г. Днепропетровск, ул. Гоголя, 52.

Тел.: (0562) 47-80-71, 47-62-69. Факс (0562) 47-80-76.

Цукровий завод «Хоростків» продає комплект технологічного обладнання

для виробництва керамічної цегли моделі 13 СКІФ продуктивністю 13,5 млн. штук у рік, виробництва Івано-Франківського об'єднання «Карпатпресмаш».

Адреса заводу: 283502, Тернопільська область, Гусятинський район, м. Хоростків, вул. Заводська, 1; телефони: директор (03557) 5-14-59, заст. директора 5-12-19; факс 5-11-81.

Организация реализует со склада в г. Днепропетровске

ШИНЫ И АККУМУЛЯТОРЫ

для грузовых и легковых автомобилей, сельхозтехники, погрузчиков и мотоциклов.

Самовывоз и вагонные поставки.

Тел.:(0562) 44-00-44, 44-54-48, факс 44-24-06.

15—17 ноября в г. Киеве будет проведен семинар-практикум **«Новое в аренде и лизинге».** Контактные телефоны оргкомитета: 224-70-43, 224-80-09.

Предприятие реализует оптом и в розницу

рыбные консервы

производства Дальнего Востока и Прибалтики.

Тел. (044) 268-10-88, факс 269-26-54.

Хотите почувствовать вкус настоящего сдобного и сахарного ПЕЧЕНЬЯ?

Традиционные натуральные украинские продукты напоминают вкус, знакомый с детства.

Широкий ассортимент. Гарантия поставок. Качество обслуживания.

Спешите звонить: (05612) 2-15-85, 2-36-93, 2-53-46.

Писать: Украина, 322010, г. Новомосковск Днепропетровской обл., ул. Н. Головко, 7, завод продтоваров.

Український Центр правничих студій Української Правничої Фундації при Національному університеті імені Тараса Шевченка оголошує набір осіб з вищою правничою освітою на однорічний курс для здобуття наукового ступеня *магістра права* зі спеціалізацією: право Європейського Союзу, конституційне право, комерційне право.

Центр працює на базі Інституту міжнародних відносин Національного університету за адресою: Україна, 254119 Київ, вул. Мельникова, 36/1, ауд. 435. *Контактний телефон 211-4452.*

До програми навчання входять 12 обов'язкових курсів і шість курсів за вибором. **Обов'язковими курсами є**: «Правничі системи сучасності», «Порівняльне конституційне право», «Порівняльне кримінальне право», «Основи юридичних досліджень», «Право Європейського Союзу», «Важливі проблеми міжнародного права і права міжнародних організацій», «Міжнародний захист прав людини», «Міжнародне трудове право», «Порівняльне цивільне право», «Міжнародне приватне право», «Організація юридичного бізнесу», «Англійська мова».

Курси за вибором:

спеціалізація «Право Європейського Союзу» — «Інституційне право ЄС», «Правова регламентація відносин ЄС з державами-членами», «Трудове право ЄС», «Європейське право соціального забезпечення», «Економічне право ЄС», «Правові аспекти діяльності Ради Європи»

спеціалізація «Конституційне право» — «Правно-політична трансформація посткомуністичного суспільства», «Парламентське право», «Порівняльне адміністративне право», «Право національних меншин», «Конституційна юстиція», «Конституційне право зовнішніх зносин»;

спеціалізація «Комерційне право» — «Порівняльне право господарчих товариств», «Порівняльне договірне право», «Правове регулювання неплатіжоспроможності і банкрутств», «Цінні папери», «Міжнародний комерційний арбітраж», «Право інтелектуальної власності».

Розклад занять складено таким чином, що слухачі можуть відвідувати будь-яку лекцію за вибором. Частина курсів читається англійською мовою професорами зарубіжних університетів. За згодою слухачів можливе читання додаткових курсів англійською мовою поза програмою

Початок навчання — 1 листопада 1995 року. Присвоєння ступеня магістра права — 20 липня 1996 року.

Навчання платне. Розмір сплати за рік навчання — сума у карбованцях, еквівалентна 900 доларам США за курсом НБУ на 15 жовтня 1995 р. Українська Правнича Фундація може надати безготівковий кредит на сплату навчання. Довідки можна отримати за контактним телефоном 211-4452. Можливе відпрацювання слухачами сплати за навчання перекладами, комп'ютерним набором, іншими видами роботи у Центрі.

Для вступу на навчання до Центру потрібно:

1. Подати нотаріальну копію диплома про вищу освіту.
2. Квитанцію про сплату за навчання на субрахунок Інституту міжнародних відносин Національного університету.
3. Скласти іспити з іноземної мови, загальної теорії держави та права.
4. Визначити мету Вашого навчання у Центрі на двох сторінках українською мовою.

Документи приймаються з 9.00 до 15.00, крім суботи та неділі, з 2 жовтня 1995 р. у Центрі (ауд. 435 Інституту міжнародних відносин. Київ, вул. Мельникова, 36/1, зуп. трол. № 18 «вул. Пугачова»).

Іспити провадяться:

25 жовтня 1995 р. — з іноземної мови,
27 жовтня 1995 р. — з загальної теорії держави і права.

УКРАЇНСЬКА ПРАВНИЧА ФУНДАЦІЯ
UKRAINIAN LEGAL FOUNDATION

Директор Центру С.ІСАКОВИЧ

ЗА КОРДОНОМ Є СПАДОК.

Можливо, для Вас...

Укрін'юрколегія
(252034, м. Київ, вул. Золотоворітська, 2-а)
в справах про спадщину розшукує родичів

померлих в Канаді:

Марії Залуцької (Залуської), яка народилась в Україні в 1908 році.

Якова (Янкеля) Декеля, який народився в Грубешові, Польща, в 1916 році.

Франка (Франціїшека) Врубеля (Вробеля), який народився в 1912 році в населеному пункті Вільче, батьками котрого були — Вробель (Врубель) Френк та Вітек Софія.

Вірзаса (Волтера, Володимира) Бачинського (Сасбачинського), який народився в 1905 році в Західній Україні чи Польщі.

Василя Деделюка, який народився в 1915 році в Коломиї.

Йозефа (Йосипа) Сенкевича, який народився в Вільнюсі в 1915 році і батька якого звали Йосип Сенкевич.

Олексія Перманко, який народився в м. Києві в 1906 році.

Павла Фещина, який народився в Україні.

Фреда (Теодора) Пушкаря, який народився в Україні в 1925 році.

Зацікавлених осіб, а також осіб, яким відоме місце проживання розшукуваних, просимо повідомити про це Укрін'юрколегію: 252034, Київ, вул. Золотоворітська, 2-а, тел. (044) 224-16-67, факс (044) 229-28-35.

Інформація про четверту емісію акцій

Відкритого акціонерного страхового товариства «Терен»

І. Характеристика емітента

Акціонерне страхове товариство «Терен» (скорочена назва АСТ «Терен») засноване 13 лютого 1991 р. і зареєстроване 27 лютого 1991 р. Тернопільською районною Радою народних депутатів.

Першу емісію в розмірі — 500 тис. крб. проведено в березні—серпні 1991 р. Другу емісію в розмірі 1 000 000 крб. проведено в жовтні 1993 р. Одночасно з другою емісією здійснено збільшення номіналу акцій з 1000 до 20 000 крб. за одну акцію за рахунок прибутку товариства. Із врахуванням зміни номіналу акцій статутний фонд після другої емісії досяг 30 000 000 крб., поділених на 1500 простих іменних акцій.

Третю емісію здійснено в період 15.07.1994-го — 10.01.1995 р. В результаті чого в обіг випущено 150 000 простих іменних акцій номінальною вартістю 20 тис. крб. кожна на суму 3 000 000 000 крб., а сплачений статутний фонд досяг 3030 000 000 крб.

Органами управління товариством є загальні збори акціонерів і правління.

ІІ. Опис ділової активності

Товариство здійснює особисте і майнове страхування, страхування цивільної відповідальності і перестрахувальні операції згідно з ліцензією № 41/23, виданою Держкомітетом у справах нагляду за страховою діяльністю 1 грудня 1994 року.

За чотири роки діяльності товариством укладено понад 150 тис. договорів страхування. Товариство має 2 філіали. Розміри виплачених дивідендів: 1991 р. — 20, 1992 р. — 250, 1993 р. — 1400, 1994 р. — 300 відсотків.

Кредиторської заборгованості та заборгованості перед бюджетом товариство не має.

ІІІ. Дані про четверту емісію

З метою розширення можливостей товариства у сфері страхування, перестрахування та інвестування загальними зборами акціонерів 22 березня 1995 р. прийнято рішення про збільшення статутного фонду на 16 970 000 000 крб. шляхом випуску 848 500 простих іменних акцій номінальною вартістю 20 000 крб. кожна. Привілейованих акцій і акцій на пред'явника немає.

Емісія четвертого випуску здійснюватиметься серією Б під номерами 150001—798500.

Власниками акцій четвертого випуску можуть бути юридичні особи і громадяни, а також зарубіжні юридичні і фізичні особи.

Акції четвертого випуску плановано реалізовувати тільки правлінням товариств в місті Тернополі та його філіалами. Послуги торговців цінними паперами використовувати не передбачено.

Початок передплати: 01 листопада 1995 р., закінчення — 30 квітня 1996 р.

Продаж акцій для громадян та юридичних осіб, котрі купуватимуть їх вперше, здійснюється за емісійною ціною. Власники акцій товариства першого, другого та третього випусків мають право придбати акції четвертого випуску за номінальну вартість. Оплата акцій здійснюється одноразово в розмірі 100 % вартості.

Право голосу для участі в зборах дає пакет у 250 акцій на суму 5 000 000 крб.

Розмір дивідендів визначає правління і затверджують загальні збори акціонерів. Дивіденди виплачують щоквартально протягом одного місяця після складання квартального звіту. Дивіденди за IV квартал виплачують протягом одного місяця після затвердження зборами акціонерів результатів діяльності за рік.

Виплату дивідендів здійснює правління товариства за адресою: 282000 Тернопіль, вул. Винниченка, 8, тел. 03522-32916.

IV. Чинники ризику

Усі, хто хоче придбати акції товариства, мають врахувати нестабільну господарську ситуацію і недосконале фінансове законодавство України.

Реализуем:
двигатели УАЗ, М412 с КПП, Д-243, ЯМЗ 238 М2, ЯМЗ 236 М2;
запасные части к ГАЗ-53, ГАЗ-24, УАЗ, МАЗ, МТЗ;
стартера в ассортименте;
пистолеты монтажные ПЦ-84.
Возможен бартер.
Наш тел./факс: (044) 550-62-45, 550-11-92.

Арбитражным судом Донецкой области: 340105, г. Донецк, бульвар Пушкина, 34, 15 августа 1995 г., возбуждено дело № 96/3-13 о признании банкротом частного малого предприятия «Белосток», расположенного в г. Краматорске Донецкой области, ул. Юбилейная, 36, кв.14, расчетный счет № 468432 в Краматорском филиале АБ «Инко».

Арбитражный суд Днепропетровской области (320004, г. Днепропетровск, пр. Кирова, 1) возбудил дело № 618-55 о признании банкротом ООО «Универсал — Самара».
Адрес: 320009, г. Днепропетровск, ул. Савкина, дом 4, кв.15, расчетный счет № 467125 в Ленинском отделении Проминвестбанка.

Арбитражный суд Донецкой области (Донецк, ул. Пушкина, 34) возбудил дело № 95/1-1 о банкротстве Краматорского государственного торговозаготовительного предприятия «Агроторгсервис».
Адрес должника: Краматорск, ул. Восьмиквартирная, 1;
расчетный счет № 000567406 в Укрсоцбанке Краматорска, МФО 334486.

Арбітражний суд Рівненської області (266023, Рівне, вул. Відінська, 10) порушив справу № 7/15-Нб про визнання банкрутом ТОВ «Вибір» (юридична адреса: Рівне, вул. кн. Ольги, 4, р/р 467829 в МК АБ «Восток»).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця зі дня опублікування оголошення.

Що в імені твоєму

***З** ДАВЕН відомо, що ім'я людини несе в собі закодовану інформацію. Древні вірили, що ім'я людини впливає і на її долю. Нині, звісно, ми до цього не дуже дослухаємося. Однак все одно кожному цікаво взнати про себе щось незвичне, потаємне. От, приміром, фахівці з тестування характеру людини встановили, що навіть перші літери імені, по батькові та прізвища людини говорять про неї ой як багато. Так, перша буква імені є визначальною, по батькові — визначає поведінку, а перша буква прізвища характеризує спадкові особливості поведінки людини.*

А — активність, сила;
Б — здатність до великих почуттів;
В — непостійність, відсутність систематичності;
Г — прихованість, таємничість;
Д — товариськість, комунікабельність;
Е — врівноваженість;
Є — зібраність, цілеспрямованість;
Ж — невпевненість, тривожність;
З — схильність до сумнівів, неврівноваженість;
І — вразливість, підвищена напруженість;
К — великі запити, завищена самооцінка;
Л — винахідливість, чітка логіка;
М — педантичність, працьовитість;
Н — енергійність, творчі здібності;
О — підвищена емоційність, неадекватність оцінок;
П — скромність;
Р — дратівливість, напруженість;
С — пригніченість, схильність до депресій;
Т — пошук, прагнення до ідеалу;
У — підвищена інтуїція, боягузтво;
Ф — ніжність, турботливість;
Х — сексуальні проблеми;
Ц — претензійність, сварливість;
Ч — чесність;
Ш — безкомпромісність, ревнивість;
Щ — підвищені інтелектуальні здібності, підозріливість;
Ю — амбітність, безсистемність;
Я — інтелігентність, підвищення творчих здібностей.

Якщо, приміром — Дмитро Михайлович Опанасюк, то провідна властивість за буквою Д — товариськість і вміння ладити з людьми, працьовитість і педантичність (М) на тлі підвищеної емоційності, неадекватних оцінок (О).

Олег СУСЛОВ:

«Головне — щоб не кидали каміння в спину»

(Початок на 12-й стор.).

— А якими вітрами вас занесло до одеської гавані?

— Усе дуже просто: прийшов час армійської служби. Щоправда, міг опинитися у Києві, Львові чи якомусь іншому місті. Але чомусь потрапив саме до одеського СКА.

— І, звичайно, перлина біля моря заполонила ваше серце?

— Якщо відверто, то спершу про тамтешні красоти не думалося. Хотілося якнайшвидше відслужити. Хоча поступово звик. Та й компанія у нас підібралася що треба. А очолював її Олександр Тарханов.

— Скільки часу грали за СКА?

— Три сезони. Закінчив службу, але з командою не розлучався ще півроку. А потім мене разом із Саком, Кошелюком, Дем'яненком — відомими тепер гравцями — покликав до «Чорноморця» Віктор Прокопенко. То була дуже заманлива пропозиція.

— Тепер, напевно, вважаєте себе справжнім одеситом?

— Одеситами не стають. Одеситом треба народитися. Як, приміром, мій син Владислав, якому скоро мине півтора рочку. От він — уже справжній одесит. Але якщо доля не зробила тобі такого подарунка, то треба дуже любити Одесу і робити для неї щось суттєве.

— А як звати маму Влада?

— Олена. Була волейболісткою. Навчалися разом у спортінтернаті.

— Ви згадували про молодшого брата. Які його перспективи?

— Фахівці кажуть, що він здібний. Але, якщо відверто, не бачив його у ділі.

— Але може статися колись так, що ви зустрінетесь по різні боки «барикади»...

— Що ж, було б здорово. Таке вже траплялося в історії. Скажімо, у Чанових, коли Віктор захищав ворота київського «Динамо», а В'ячеслав — московського «Торпедо».

— Скажіть, а чи в змозі ваш клуб сьогодні реально боротися з київським «Динамо» за чемпіонський титул?

— Протягом останнього року ми вигравали у киян і на їхньому полі, і в Одесі. Це, гадаю, багато про що говорить. Але конкурувати з динамівцями нам іще не до снаги. Надто різні у нас матеріальні умови. В «Чорноморці» все тримається виключно на ентузіазмі кількох добрих людей, як-от: Петра Найди, Григорія Бібергала. Без серйозної підтримки з боку місцевих властей, солідних спонсорів годі й сподіватися на стабільні результати і вдома, і в єврокубках. А команда у нас дуже перспективна. Її очолює чудовий тренер Леонід Буряк.

— Чи хвилюєтесь, виходячи на матчі?

— Трохи схвильований, трохи збуджений. Але не панікую ніколи.

— Мабуть, реагуєте на неприємні вигуки, що лунають з трибун на вашу адресу?

— Головне — щоб не кидали в тебе каміння, як у Лодзі. А до образливих слів не варто й прислухатися.

— Що для вас бути гравцем збірної: престиж, матеріальний чи якийсь інший зиск?

— Насамперед престиж. Гордий, що виступаю в головній команді своєї держави. Є чудова можливість показати себе на найвищому рівні.

— Якщо вже заговорили про збірну, то вона цього року виступала по-різному. Виграла серію офіційних зустрічей. Переграла естонців, здобула красиві і престижні перемоги над збірними Хорватії та Литви. Але спіткнулася тут, у Любляні, граючи проти словенців. Утім, життя на цьому не закінчується. Попереду відбірковий цикл до чемпіонату світу-98. Які перспективи, як на вас, в української національної команди?

— Сподіваюся, що хороші. Наш колектив обов'язково має прогресувати, поліпшувати результати. Існує його кістяк, що дуже важливо. Скажу, що багатьом нашим «збірникам» до снаги виступати в хороших європейських клубах. Звичайно, зірок не втримати. Але хотілося б, щоб наші футболісти не їхали з дому грати за копійки, мов раби. Підніметься добробут нашого клубного футболу — легше буде і збірній.

Розмову вів
Віктор БРАНИЦЬКИЙ.
Любляна—Київ.

Смачного!

КРОКЕТИ З КАРТОПЛІ

І кг картоплі, 2 яєць, 50 г вершкового масла, І ст. ложка борошна, 2 ст. ложки мелених сухарів.

У картопляне пюре додати сирі яйця, добре розмішати, сформувати невеликі кульки, обкачати їх у борошні, потім умочити в яйце, обкачати у мелених сухарях і обсмажити в жирі.

Крокети можна нафаршированими подрібненими вареними яйцями, змішаними з підсмаженою цибулею. Рекомендується подавати як самостійну страву або як гарнір до м'ясних страв, зокрема, смаженої птиці. При використанні крокетів на гарнір із пюре роблять дрібніші кульки.

Сім порад «Феміни»

«Я роблю так», — розповідають про свій досвід читачки індійського журналу «Феміна». Гадаємо, ці поради стануть у пригоді й читачкам «Голосу України».

- Щоб омлет був пухкіший, жовтки й білки збивайте окремо, а в жовтки після збивання додайте столову ложку води.
- Щоб спечені вами пиріжки довго не засихали, складіть їх у велику скляну банку й покладіть згори шматочок хліба. Банку закрийте. Хліб засохне, а випічка залишиться м'якою.
- Зів'ялі овочі повернуть свою свіжість, якщо потримати їх півгодини у воді, до якої додано сік лимона.
- Якщо під час варіння яйце тріснуло, додайте до води кілька крапель оцту. Яйце не витікатиме.
- Якщо ви хочете порізати хліб тонкими шматочками, ріжте його попередньо нагрітим ножем.
- Щоб ножі й виделки блищали, почистіть їх шкіркою лимона.
- Після того, як ви різали цибулю, посипте руки, перш ніж мити їх, сіллю: руки не пахнутимуть цибулею.

Астрологічний прогноз

з 23 по 29 жовтня

Прогноз, складений астрологом Іриною **РУСАНОВОЮ,** допоможе точніше дізнатися про те, що чекатиме на вас, оскільки його поділено на три декади. Себто, спочатку треба визначитися з декадою місяця, в якій ви народилися, а вже опісля читати гороскоп.

Овен.
Для тих, хто народився у першій декаді, — тиждень сприятливий для фізичної роботи, підвищення творчої активності. Але вам варто бути обережним у досягненні своєї мети. Найсприятливіший день 26 жовтня. II декада — можливі вдалі покупки, нові знайомства, або фінансові прибутки. III декада — вам краще бути обачним і не наполягати на своєму, зокрема 24 і 29 жовтня. Сприятливі дні 27, 28.

Телець.
I декада — можливе недомагання, погіршення настрою (24 жовтня). Сприятливий день 28. II декада — побережіться у фінансових питаннях, оскільки можливі втрати (25). Сприятливий день 29. III декада — можливі непорозуміння зі співробітниками (26). Сприятливий день 29.

Близнюки.
I декада — намагайтеся не приймати відповідальних рішень, оскільки можете неправильно оцінити ситуацію (26). II декада — погіршення настрою (27). Будьте обачні у фінансових питаннях. III декада — погіршення самопочуття після 24-го.

Рак.
I декада — підвищення творчої активності і покращення самопочуття після 24 жовтня. II декада — сприятливий період для справ, які вимагають терпіння. Сприятливий день 25. III декада — до кінця тижня покращиться самопочуття, бажано уникати конфліктів (24, 29). Сприятливі дні 25, 26.

Лев.
I декада — можливе погіршення самопочуття 24. 26 жовтня — сприятливий день. II декада — з'являться нові можливості для розширення своєї діяльності (27). 25 уникайте сварок. III декада — цей тиждень буде для вас спокійним за винятком 25, 26 жовтня.

Діва.
I декада — уникайте фізичних навантажень (26). Сприятливі дні 24 і 28. II декада — період творчої активності, особливо 25 жовтня. Бажано уважно поставитися до фінансових питань (27). Сприятливі дні 25 і 29. III декада — гарний час заявити про себе в колективі. Можлива зміна роду діяльності.

Терези.
I декада — творчий пошук, визначення нових цілей, особливо 26. Але кінцеве рішення бажано відкласти на пізніше. II декада — можливі вдалі покупки, нові знайомства (23, 27). III декада — можливі несподівані перепони на шляху до поставленої мети (29). Дні емоційної нестабільності 23, 24 жовтня.

Скорпіон.
I декада — для вас це гарний тиждень за винятком 24 жовтня. Найсприятливіший день 28.
II декада — тиждень творчого піднесення, можете вдало щось купити 25 і 29 жовтня. III декада — несподівано для себе ви можете поміняти роботу, або просунутися по службі (25, 26). Однак намагайтеся уникати конфліктних ситуацій.

Стрілець.
I декада — піде на користь фізична праця. Можете вирішити кардинальні питання подальшої діяльності, особливо 26 жовтня. II декада — сприятливий період для співробітництва та розв'язання фінансових проблем, особливо 27. III декада — до кінця тижня підвищаться творчий потенціал та фінансові можливості, особливо 27.

Козоріг.
I декада — 28 жовтня можете прийняти рішення, яке давно відкладали. Сприятливий день 24. II декада — 29 можливе розв'язання фінансових проблем і вигідне придбання майна. Сприятливий день 25. III декада — 24 жовтня будьте обачними, оскільки конфлікти цього дня матимуть погані наслідки. Сприятливий день 25.

Водолій.
I декада — тиждень сприятливий для творчості, але не для фізичної роботи, можливе погіршення самопочуття, особливо 24-го. II декада — бажано бути обачними у фінансових питаннях. III декада — сприятливий день для індивідуальної творчості (26), але бажано уникати конфліктів у колективі.

Риби.
I декада — 24, 26 бажано утриматися від алкоголю, а загалом тиждень сприятливий. II декада — 26, 28 можливе погіршення настрою. Сприятливі дні 25, 29. III декада — 26 жовтня на вас може очікувати приємний сюрприз на роботі. 27 будьте обачливі з фінансами.

Микола ВОЛОК,
«Голос України»

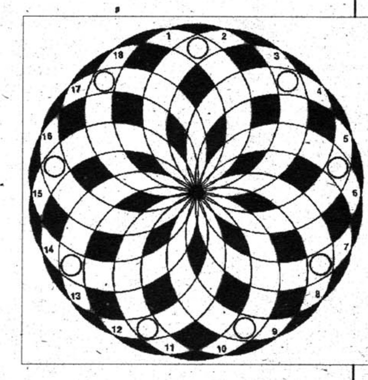
Зустрінуться двійники

Хто побажає зустрітися й потиснути руку Олександру Солженіцину, Надії Крупській, Еріху Хонеккеру, відомому російському художнику Івану Шишкіну чи солісту гурту «Любе» Миколі Расторгуєву, може приїхати до Новомиргорода. Не зразу, звісно, а коли районна газета «Червона зірка» назве точну дату зустрічі двійників відомих людей, яку вона влаштовує.
Кіровоградська область.

Кросворд «Веселий клубок»

Якщо ви успішно розмотаєте «клубок» — впишете правильні відповіді, то в кружечках, починаючи зверху, по колу прочитаєте оцінку за ваші старання.

ДО ЦЕНТРУ: 1. Тихий, короткий, але часом уїдливий сміх. 2. Хтось, хто-небудь. 3.Романтичний блик. 4. Місто, яке особливо шанують «шлунковики». 5. Те, чого декому часом не вистачає в голові. 6. Річ, на яку схожий цей кросворд. 7. Волхв-мудрець, який нараяв перському цареві Дарію перед генеральною битвою втікати зі Скіфії. 8. Незримий винахід, яким накривають людину чи й усе суспільство і стежать за кожним кроком, за кожним вчинком. 9. Відомий компартійний ідеолог, який особливо результативно спеціалізувався на художній літературі. 10. Не рибка, але дружина Карася. 11. Трава, що за назвою і властивостями родичається з нашими очима. 12.Той кіт, що «ходит по цепи кругом». 13. Кому — страховище в давньогрецькій міфології, кому — дивовижна фантазія, кому — нереальні плани. 14.Зимове прізвище. 15. Фотокартка. 16.Картка, яку з кожною новою роботою доводиться заповнювати все довше. 17.Лорд, а написав поему про нашого гетьмана Мазепу. 18. Козацьке фермерське господарство.

ВІДПОВІДІ ДО КРОСВОРДА,
надрукованого 7 жовтня

1.Закон. 2. Рекет. 3. Туман. 4. Номис. 5.Сірко. 6.Нерон. 7.Нитик. 8.Остап. 9.Потоп. 10. Катод. 11. Дурко. 12. Паріс. 13. Скрип. 14. Окрик. 15. Карма. 16. Поріг. 17.Гомер. 18.Алмаз.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ **ТЕЛЕФОНИ:** для довідок — 441-88-23, телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 359362

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311200.